

Σιγήσατε καὶ κραταίετε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἶτε διὰ λόγου εἶτε δι' ἐπιστολῆς ἁγίων
Ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΔ'. Ἀριθ. 306 Τμήτ. Φύλλον Δεξ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεία : Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἑμελθοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικῶς : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΑΠΟΠΝΕΥΜΑΤΩΣΙΣ

Πολλά τὰ ἀνησυχητικὰ σημεῖα τῆς ἐποχῆς μας. Ἐγκλήματα, βιαιοπραγίαι κ.τ.λ. ὅλα βεβαίως αὐτὰ ἔχουν τὴν ἐξήγησιν τῶν.

Καὶ ἡ ἐξήγησις τῶν εἶναι ἡ σαφὴς στροφὴ πρὸς τὸν ὕλισμόν. Ὁ αἰὼν ἡμῶν χαρακτηρίζεται ὡς αἰὼν τῆς μηχανῆς, ὡς θρίαμβος τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὰ ὧτα τῶν ἀνθρώπων βομβοῦν οἱ θόρυβοι τῶν μηχανῶν καὶ οἱ ὄραματισμοὶ τῶν τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὴν μηχανοκρατικὴν πραγματικότητα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ μηχανὴ εἶναι ἡ ἀξιοποίησις τῆς ὕλης, δι' αὐτὸ ὁ ὕλισμος ἀποτελεῖ τὸ πλαίσιον τῶν σκέψεων καὶ τῶν στοχασμῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ποῖον ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κυριαρχίας τῆς ὕλης καὶ τῆς μηχανῆς :

Ὁ θανάσιμος ἀνταγωνισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἡ πτώσις τῆς ἠθικῆς στάθμης, ἡ ἐξασθένησις τῶν πνευματικῶν ἀξιών !

Καὶ ἡ πτωμαίνῃ αὐτῇ τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς μηχανοκρατίας ἔχει εἰσέλθει καὶ εἰς πνευματικὰ ἰδρύματα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦλάχιστον ἐξηγεῖται ἡ κοσμικὴ τῆς πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ἡ κλιμάκωσις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν οἰκονομικῶς, ὥστε νὰ γίνεταί λόγος περὶ πρώτης τάξεως γάμου, δευτέρας τάξεως κηδείας κ.τ.λ., ἡ ἀδιαφορία πρὸς τοὺς κανόνας, ἡ ἀπόκλισις πρὸς τὸν ὕλικόν προτεσταντισμὸν τῆς Δύσεως. Ἀκόμη καὶ τὸ φαινόμενον τοῦ Χριστιανικοῦ εἰδωλολατρισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν τῆς ἐποχῆς μας.

Τελεῖα λοιπὸν καὶ ἀπογοητευτικὴ ἀποπνευμάτωσις τῆς ζωῆς, τῆς ἀτομικῆς, τῆς κοινωνικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς !

Τί πρέπει νὰ γίνῃ ;

Ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν περίπτωσιν πλοῦτου συναντῶντος ἑξαφνα ἐμπόδιον καὶ κίνδυνον ναυαγίου !

Ἀλλαγὴ πορείας !

Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἐπιβάλλεται νὰ πραγματοποιηθῇ. Στροφὴ πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀξίας. Περισσότερον πνεῦμα.

Ὅσον περισσότερον κατευθύνει τὴν ζωὴν μας τὸ πνεῦμα, ὅσον περισσότερον ἀφίνομεν ἐλευθέραν περιτοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μας διὰ τὴν ὑπεργήϊνον ὡραιότητα, ὅσον περισσότερον μελετῶμεν τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον ὑπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ μὲ ὁδηγὸν τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τόσο ἀσφαλέστερον συλλαμβάνομεν τὸν ὕψιστον σκοπὸν τῆς ζωῆς καὶ ἀποδεσμευόμεθα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς ὕλης.

Ἡ στροφὴ πρὸς τὸ Πνεῦμα πρέπει νὰ λάβῃ τὴν μορφήν σταυροφορίας.

Τὸ Σχολεῖον, ἡ οἰκογένεια, ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εἶναι οἱ φορεῖς τῆς κινήσεως αὐτῆς. Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα κίνησις ἔχει ὡς ἀποστολὴν τὴν ὕψηλὴν αὐτὴν σταυροφορίαν, τὴν βοήθειαν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ αἰώνιον καὶ ἀθάνατον Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ὁ Χριστιανὸς Γίγας τοῦ Ἀσκητισμοῦ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 304 φύλλου)

Μετὰ ὅμως τὰ 20 αὐτὰ ἔτη, λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπεθύμουν νὰ ἴδουν καὶ νὰ μιμηθοῦν τὸν ἀσκητικὸν τοῦ βίον καὶ ἐπειδὴ ἤλθον πολλοὶ γνώριμοί του διὰ τῆς βίας ἀφοῦ παρεβίβασαν τὴν θύραν ἐνεφανίσθη ὁ Μ. Ἀντώνιος «ὥσπερ ἐκ τινος ἀδύτου μεμυσταγωγημένος καὶ θεοφορούμενος».

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὁ Ἀντώνιος ἀντελήφθη καὶ οἱ πολυπληθεῖς μοναχοὶ ἀπῆλθον τὴν παρουσίαν του μεταξὺ αὐτῶν, ἀρχίζει νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοὺς λοιποὺς μοναχοὺς καὶ νὰ τοὺς διδῇ πάντοτε ὀφελίμους συμβουλὰς.

Διότι ποῖος λυπούμενος, λέγει ὁ βιογράφος τοῦ Μ. Ἀθανάσιος, τὸν συνήντα καὶ δὲν ἐπέστρεφε χαίρων; Ποῖος δὲν ἐθρήνηε διὰ τοὺς ἀποθανόντας συγγενεῖς του καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν τοῦ ἁγίου δὲν ἀπέβαλε τὸ πένθος; Ποῖος δογισμένος δὲν ἐγένετο φίλος; Ποῖος πτωχὸς ὅταν ἔβλεπε τὸν ἅγιον δὲν ἐμίσει τὰ πλοῦτη; Ποῖος μοναχὸς ὀλιγόπιστος δὲν ἐγένετο ἰσχυρότερος; Ποῖος πειραζόμενος ὑπὸ τῶν δαιμόνων δὲν ἀνεπαύετο;

Ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶχεν γίνοι ὁ μέγας φάρος τοῦ μοναχισμοῦ. Διότι περισσότερον ἀπὸ τὸν λόγον του εἶχε γίνοι παράδειγμα ἡ μοναδικὴ ζωὴ του. Ὁ ἴδιος ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὅταν ἦτο σπουδαστὴς καὶ νεαρὸς κληρικὸς, ἐπεσκέφθη πολλὰς φορὰς τὰς μοναχικὰς οἰκίσεις καὶ συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν πιστῶν φίλων τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ. Πολλὰς φορὰς ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἀναφωνεῖ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν χριστιανὸν ἥρωα.

Ὅταν ὁμίλει ὁ Ἀντώνιος, γράφει, πάντες ἔχαιρον. Καὶ εἰς τοὺς μὲν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀρετῆς ἐμεγάλωνε, εἰς τοὺς δὲ ἡ ὀλιγογρία ἀπεβάλλετο καὶ εἰς τοὺς τρίτους ἡ ὑπερηφάνεια σταματοῦσε. Ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν εἶχεν δώσει ὁ Κύριος εἰς αὐτόν.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἀντώνιος ἐφάνη ἀνυπερβλήτος ἦτο ὁ ἀγὼν του κατὰ τὸν μέγα διωγμὸν τοῦ Μαξιμίνου ἐν Αἰγύπτῳ. Αἱματηρὸς ἦτο ὁ ἀπολογισμὸς τῶν χριστιανῶν καθημερινῶς. Οἱ μοναχοὶ ὠδηγοῦντο ὁμάδην εἰς τὸ μαρτύριον. Ἐπίσκοποι ἐθανατοῦντο καὶ τὸ αἷμα ἔρρεε. Ὁ ἀσκητὴς ἔτρεχε παντοῦ, ἐνίσχυε τοὺς πάντας, ἐστερέωνε τὴν πίστιν.

Εἰς τὰ καταναγκαστικά ἔργα τῶν μεταλλείων, ὅπου εἶχον ῥίξει τοὺς χριστιανούς, εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὰ δικαστήρια ὁ μέγας ἀνὴρ ἦτο ἡ μόνη παρηγορία.

Τόσον πολὺν χρόνον εἶχεν κερδίσει ἡ φήμη του ὥστε τὸν ἐσέβοντο καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αὐτοκρατορικοὶ στρατιῶται. Δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν συλλάβωσι. Ὅταν δὲ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ τὸν ἐκβάλλουν ἀπὸ τὴν μέσσην καὶ νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ αὐτόν, ἀπῆντησεν ὅτι, τὴν ἐπομένην θὰ παρίστατο λευκοφορῶν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δικαζομένων χριστιανῶν. Παρὰ ὅμως τὸν πόθον του νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἡ θεία πρόνοια δὲν τὸν εἶχεν

προορίσει διὰ τὸ μαρτύριον τοῦ αἵματος. Ὅμως οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ἠθέλησεν νὰ παραδοθῇ μόνος εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας. Ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ ἀπαγορεύει τὴν αὐτοκτονίαν.

Μὲ τὸ ἀσκητικὸν παράδειγμα τοῦ Ἀντωνίου ὁ Μοναχικὸς βίος ἐπληθύνθη καὶ ἐμεγάλωσεν.

Αἱ ἔρημοι κατοικήθησαν, γράφει ὁ μέγας βιογράφος του, οὐχὶ ὑπὸ ἐνὸς ἢ δύο μοναχῶν ἀλλ' ὑπὸ χιλιάδων ἀναχωρητῶν. Ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶχεν ἀνοίξει τὸν δρόμον καὶ εἶχεν ἀγιάσει τὴν μοναχικὴν πολιτείαν. Τὸ παράδειγμα του καὶ ὁ λόγος του ἐστάθησαν κανόνες καὶ σταθμὰ τῶν ζηλωτῶν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος.

Ὁ Μέγας Ἀσκητὴς δύο περίπου ἔτη πρὸ τῆς καταπαύσεως τοῦ διωγμοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀσκητήριόν του. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἀνεπαύετο μεταξὺ τῶν μοναχῶν καὶ πρωίαν τινὰ ἀναγγέλλει τὴν ἀπόφασίν του νὰ μεταβῇ εἰς ἐντελὸς ἀπομεμικρονσμένον τόπον. Ματαίως οἱ μοναχοὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ παραμείνῃ μεταξὺ τῶν. Ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀμετάκλητος. Μερικοὶ Σαρακίνοι, γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, οἱ ὅποιοι ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἄνω Θηβαΐδα, ὥς νὰ ἔλαβον ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν ἐδέχθησαν αὐτόν. Καὶ ἀφοῦ ἐπεξοπώρησεν τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας μαζί τους, ἔφθασεν εἰς ὑψηλότατον ὄρος. Ὑπῆρχεν δὲ ἐκεῖ ὕδωρ διανυέστατον, γλυκὺ καὶ πάρα πολὺ ψυχρόν, πεδιάς δὲ ἔξωθεν καὶ μερικοὶ φοίνικες.

Ὁ Ἀντώνιος κατεσκεύασεν μικρὰν καλύβην καὶ ἔζη μόνος μετὰ τὸν Θεόν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδεὶς ἐγνώριζεν πῶς εὐρίσκετο ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς Ἀραβας ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι τοῦ ἐπρομήθευον ὀλίγον ἄρτον. Οἱ ἀδελφοὶ μοναχοὶ ὅμως ἀνεκάλυψαν τὸ κρυφύμετόν του καὶ ἐφρόντιζον νὰ τὸν ἐπισκέπτονται συχνά.

Ὁ Ἀντώνιος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ταλαιπωροῦνται καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησεν νὰ τοῦ φέρουν δύο γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ὀλίγον σίτον. Μετὰ ἀφοῦ ἡ φρονίτησεν τὴν περιοχὴν ἐσπείρεν τὸν σίτον καὶ ἦτο πλήρης χαρὰς διότι δὲν θὰ ἐγένετο πλέον βάρος εἰς οὐδένα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀδελφοὶ μοναχοὶ καὶ πάλιν τὸν ἐπεσκέπτοντο ἔσπειρε καὶ ὀλίγα λάχανα «ἵνα ὁ εἰσερχόμενος ἔχει τινὰ παραμυθίαν ὀλίγην τοῦ καμάτου τῆς χαλεπῆς ἐκείνης ὁδοῦ».

Ἐκεῖ εἶχεν τὴν συνήθειαν ὁ Ἀντώνιος νὰ ψάλλῃ τοὺς ψαλμοὺς, νὰ προσεύχεται, νὰ ἐργάζεται, καὶ ὅτε ἐκ τοῦ καμάτου κατεβάλλετο, νὰ ἐφησυχάζῃ.

Εἰς τὰς δύο ἀσχολίας του, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν προσετέθη καὶ τρίτη, ἡ φροντίς τῶν πασχόντων χριστιανῶν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἔρχονται πρὸς αὐτόν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐρήμου οἱ πάσχοντες χριστιανοὶ κατήρχετο ἐκεῖνος ἀνὰ 15 ἢ 20 ἡμέρας εἰς τὴν πλησιεστέραν Λαύραν εἰς τὸ ὄρος Πισπὲρ καὶ ἐκεῖ ἐθεράπευε τὰς ψυχικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν.

Τόση ἦτο ἡ φήμη του καὶ ἡ ἀπλότης τῆς σοφίας του ὥστε τὸν ἐπεσκέπτοντον ὅχι μόνον χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ ἔθνηκοι φιλόσοφοι καὶ λόγιοι.

(εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ Φεβρουάριος 1959.—Τὸ ἀπόγευμα τῆς 25 Ἰαν. καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ναυτικοῦ νέου κ. Γεωργίου Φωτίου Διαλεχτοπούλου μετὰ τῆς Αἰδος Πηνελόπης Ἐμ. Πιτέλη μετὰ παρανύμφους τοὺς Νικόλαον καὶ Ἀφροδίτην Μοσκόβου ἀπάντων κατοίκων Ποταμίας Θάσου. Ὁ τελετουργὸς Ἱερεὺς Αἰδес. Μιχαὴλ Ν. Σαββάπουλος μετὰ τοῦ παρευρεθέντος ἐκκλησιάσματος συνεχάρησαν τοὺς νεονύμφους καὶ παρανύμφους εὐχηθέντες τὴν κατὰ Θεὸν πρόοδον.

—Τὴν Κυριακὴν 19ην Ἰανουαρίου ἐορτάζοντας τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐγένετο θεία λειτουργία ἀρτοκλασία καὶ κήρυγμα ὑπὸ τοῦ τελεουργοῦ Ἱερέως Μιχαὴλ. Κατόπιν ἐγένοντο αἱ κατὰ νόμον Ἀρχιερασίαι τοῦ Θρησκ. Σωματείου Γ.Ο.Χ. Δράμας καὶ διὰ τῆς ψήφου τῶν ἀρρένων μελῶν ἀνεδείχθη τὸ κάτωθι ἑπταμελὲς συμβούλιον:

Πρόεδρος Στυλιανὸς Καραταγίδης, Ἀντιπρόεδρος Ἀνθίμος Φωτόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς Ἰωάν. Π. Νικολαΐδης, Ταμίας Ἀῦγουστ. Ἡλιάδης καὶ Σύμβουλοι: Παναγιώτης Ἀθ. Δημούδης, Σάββας Ἀλεκτορίδης καὶ Στ. Ν. Λαζαρίδης.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 26 Ἰαν. ἐγένετο ἀνασυγκρότησις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παρ. τοῦ Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος Εὐάγγελος Ἀργυριάδης, Ἀντιπρόεδρος Παν. Α. Δημούδης, Γραμματεὺς Ἀνθ. Φωτόπουλος, Ταμίας Πρόδρομος Θ. Ἡλιάδης καὶ Ἐφοροι: Ἀθαν. Γαλινόπουλος καὶ Χρήστος Πάτσης.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 26 Ἰαν. ἐγένετο ἡ καθιερωσις δι' ἁγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερέως Μιχαὴλ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μετὰ τὴν παρουσίαν τῶν κτιτόρων του Ἀθανασίου Π. Δημούδης μετὰ τῶν συγγενῶν των οἰκογενειακῶς. Τὸ Ἱερόν τοῦτο Προσκυνητῆριον ἐκτίσθη εἰς δεσπόζουσαν θέσιν ὁδοῦ μεταξὺ συνόρων Κοινοτήτων Πετρούσης καὶ Μυλοποτάμου πλησίον ἀναβρυόντων πηγῶν καὶ ὑψηλοκόρμων λευκῶν καὶ λοιπῶν δένδρων.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἐγένετο ἡ ἱερὰ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν—Γ.Ο.Χ. Δράμας. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Μέγας ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην θεία λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας, θείου κηρύγματος καὶ ἱερᾶς λιτανείας μετὰ τελεουργὸν τὸν Αἰδес, Ἱερέα Μιχαὴλ. Τὴν ἱερὰν πανήγυριν ἐτίμησαν καὶ πλῆθος προσκυνητῶν ἐκ Καβάλλας, Ἀγ. Ἀθανασίου, Μυλοποτάμου, Πετρούσης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἔγκριτος συμπολίτης μας κ. Βίκτωρ Παπαδόπουλος, ὁ προσελθὼν εἰς τὸν Γ. Ὁρ. θόδοξον χριστιανισμὸν τέως Ἱσραηλῆτης Γαβριὴλ Μ. Γιουχαῖ μετὰ τῆς συζύγου του Εἰρήνης καὶ ἄλλων ἀδελφῶν. Τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἱερέως παρετέθη χριστιανικὴ Τράπεζα εἰς τοὺς προσκυνητὰς βάσει τοῦ ἀγιορειτικοῦ τυπικοῦ καὶ μετὰ ἀναγνώστην τὸν Ἱεροψάλτην Ἰωάν. Α. Παπανικολαΐδην.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΚΑΒΑΛΑ, Φεβρουάριος 1959.—Τὴν Κυριακὴν

τῆς 2 Φεβρ. καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Δημητρίου Γ.Ο.Χ. Καβάλλας ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ Γρηγορίου Χρ. Κοσμίδη μετὰ τῆς Διδος Μαρίας Δ. Ἰωσηφίδου μετὰ παρανύμφων τὴν κ. Ἑλένην Νικ. Νικολαΐδου. Τελετουργοὶ ἱερεῖς τοὺς ἔστεψαν ὁ ἱερομόναχος Π. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ ἐκ Δράμας ἱερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββάπουλος. Ἀσφυκτικῶς ὑπερπληρώθη ἡ τελείως ἀνακαινισθεῖσα αὕτη Ἐκκλησία ἀπὸ πλῆθος Γ.Ο.Χ. φίλων καὶ συγγενῶν συνελθόντων εἰς τὴν χαρὰν τῶν Νυμφίων καὶ οἰκιακῶν αὐτῶν.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ (Χαλκιδικῆς)

Ὁ ἀκούραστος καὶ ἀκαταμάχητος Ἐφημέριος τοῦ Ἀμπεροῦ Παραρτήματος Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς Αἰδεσιμώτατος Πατὴρ Νικόλαος Τσιρέλως ἐπῆγεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς Κυριακῇ 2 2 59 (π. ἡ.) εἰς τὸ Παράρτημα Σέδες ὅπου ἐτέλεσεν δύο βαπτίσεις, ἡ πρώτη εἶναι τοῦ χαριτωμένου υἱοῦ τοῦ Μόσχου καὶ Αἰκατερίνης Μακαρίκα μετὰ ἀνάδοχον τὴν Κυρίαν Χρυσούλα Καμπουρογιάννη ὀνομάσας αὐτὸν Ἀπόστολον.

Ἐπίσης καὶ τὸ τέκνον τοῦ κ. Γεωργίου καὶ Μαρίας Κόνσολα μετὰ ἀνάδοχον τὸν κ. Κων. Κων. Ἡλιάδην.

—Τὴν Κυριακὴν 9 2 59 (π. ἡ.) εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Κων. καὶ Ἑλένης ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Ἀποστόλου Ἀριστ. Γεροθανάση μετὰ τῆς διδ. Εὐρυδίκης Χαρίτου, τὸ μυστήριον εὐλόγησεν ὁ Ἐφημέριός μας αἰδεσιμώτατος Νικ. Τσιρέλως τοὺς δὲ στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Δημοσθένης Λογοθέτης.

—Ἀπεβίωσαν καὶ ἐκηδεύθησαν εἰς Βασιλικά καὶ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Κων. καὶ Ἑλένης κατὰ τὴν 31 1 59 (π. ἡ.) ὁ Ἀθανάσιος Σινάδος· σύζυγος τῆς Εὐαγγελίας Συνάδου καὶ πατὴρ τῆς εὐλαβεστάτης Μαρίας Ζαφειρίου.

Ἐπίσης στίς 4 1 59 (π. ἡ.) Ἀπέθανεν καὶ ἐκηδεύθη ὁ εὐλαβέστατος Ἰωάννης Σκαρλατουδῆς υἱὸς τοῦ εὐσεβοῦς συμβούλου καὶ μαχητοῦ κ. Ἀνδρέου.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1959

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἡμεροδεῖκται τοῦ χου καὶ τσέπης, οἵτινες μετὰ τὴν θρησκευτικὴν ὕλην τὴν ὁποίαν περιέχουν εἶναι μνημεῖα Χρηστομαθείας καὶ Πνευματικοὶ ὁδηγοί.

Συνετάχθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα καὶ τιμῶνται οἱ μὲν τοῦ τοίχου δραχ. 7 οἱ δὲ τῆς τσέπης δραχ. 2.

ἸΔΟΥ ΝΥΝ ΚΑΙΡΟΣ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣ, ΙΔΟΥ ΝΥΝ ΗΜΕΡΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.

Ῥ. π. Ἀρχιμ. Ἀβξεντίου Πάστρα

Ἦνοιξε καὶ πάλιν ἐφέτος ἀπὸ τῆς 9ης Φεβρουαρίου τὸ Τριώδιον, τὸ βιβλίον τῆς μετανοίας, ὅπερ ὑπενθυμίζει εἰς πάντας τὴν ἱερότητα τῶν ἡμερῶν, ἃς διερχόμεθα καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁφείλομεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὸν πολύτιμον χρόνον.

Τὸ τριώδιον, τὸ ὀγκωδέστερον τῶν λειτουργικῶν βιβλίων ἀνεκτιμήτου ἀξίας ὡς περιέχον ὕμνους, τροπάρια, κανόνες, δοξαστικά καὶ ἰδιόμελα ἑαιρετικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἀνεφίκτου περιεχομένου.

Διδακτικὸν ὅσον καὶ κατανυκτικὸν περιλαμβάνει ὅλην ἐκείνην τὴν θρησκευτικὴν ὑμνογραφίαν, ἣτις προσπαθεῖ νὰ διῇ τὰς εὐγενεστέρας χορδὰς τῆς καρδίας διὰ τῆς ὑποβολῆς τῶν συναισθημάτων τῆς συντριβῆς, τῆς κατανύξεως, τῆς μετανοίας.

Περίοδος λοιπὸν μετανοίας, αὐτοκριτικῆς, αὐτοσυγκεντρώσεως εἶναι ἡ χρονικὴ αὕτη περίοδος τοῦ τριωδίου. Ἡμέραι ἱεραὶ, καθ' ἃς ὁφείλομεν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον, ἵνα κάμωμεν μίαν ἐνδοσκοπήσιν πνευματικὴν καὶ ἀνακαλύψωμεν τὰ ἐν τῇ ψυχῇ μας στοιχεῖα τοῦ ὄψεως, οἷον τὰ πάθη, τὰς κακίας, τὰς ἀτελείας, τὰς ἀτόπους ὁρμὰς καὶ ὁρᾶς.

Ἡ αὐτογνωσία αὐτὴ καὶ ἡ σχολαστικὴ περισυλλογὴ θὰ μᾶς δημιουργήσῃ τὸν πόθον νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῶν κατωτέρων ἐνστίκτων ἐπιθυμιῶν, θὰ μᾶς φέρῃ τὸ γλυκὺ καὶ εὐφρόσυνον συναίσθημα τῆς μετανοίας.

«Συντρίψωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν, πενήθίσωμεν τὰ ἡμαρτημένα ἡμῖν, κατανοήσωμεν ἐπὶ τοῖς πλημμελεῖσιν ἡμῖν», ἐπιτάσσει ὁ κήρυξ τῆς μετανοίας, ὁ ἐγγυητὴς τῶν ἁμαρτωλῶν, ὁ ἱ. Χρυσόστομος. Ποῖος ὁμως ἀκούει τὴν μεγαλεπίβολον φωνὴν τοῦ Μεγάλου τούτου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας; Οὐδεῖς, διότι «πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχρηιώθησαν, οὐκ ἔστιν ποιῶν χρησιμότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός». Καὶ ὅχι μόνον ἡχρηιώθησαν, ἀλλὰ καὶ κατέστησαν σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὤσιν.

Ἡ προσοχὴ ὅλων τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἐστράφη πρὸς τὸν ἕξω κόσμον, τὰς ἡδονὰς, τὰς διασκέδασεις, τὰς μεταμφιέσεις, τοὺς χορούς, τὰ ἄσμενα ἄσματα, τὴν κοσμικὴν ματαιότητα μὲ μίαν λέξιν.

Καὶ ἐνῶ ἡ ἐκκλησία προσκαλεῖ εἰς μετάνοιαν, εἰς συντριβὴν καὶ πένθος παροτρύνει καὶ παρακαλεῖ πρὸς ἀνάτασιν ἡθικὴν, οἱ πλείονες τῶν ἀνθρώπων «καταφρονοῦν τὸν πλοῦτον τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ, ἀγνοοῦντες, ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν ἡμᾶς ἄγει».

Καὶ οὕτω «κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀμετανόητον καρδίαν των θησανορίζουν ὁργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὁργῆς» καὶ καθιστοῦν τοὺς ἑαυτοὺς των ὑπολόγους καὶ ὑποδίκους πρὸ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἰς πᾶσαν παράβασιν καὶ παρακοὴν παρέχει καὶ τὴν ἐνδικὴν μισθοποδοσίαν.

Ἀς μὴ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τοιούτων ἀνθρώπων ἀμετανοήτων καὶ διεστραμμένων, ὧν τὸ τέλος ἐπαίσχυντον καὶ δλεθριον.

Ἀς ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν μνήμην μας διὰ τῆς αὐτομελέτης τὰ παρελθόντα, καὶ παρόντα ἁμαρτήματα μας, ἃς συνειδητοποιήσωμεν τὴν μελέτην τοῦ θανάτου καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, ἃς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ νόημα τῆς μοναδικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, τῆς θυσίας, ἣτις ἐγένετο διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Εἰς τοῦτο ἄλλως τε προτρέπει ἡμᾶς καὶ ὁ Ἁγ. Κλήμης ὁ Ρώμης λέγων: «Ἀτενίσωμεν εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ γνῶμεν ὡς ἔστιν τίμιον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὐτοῦ, ὅτι διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκχυνθὲν παντὶ τῷ κόσμῳ μετανοήσας χάριν ἐπήνεγκε».

Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν μελέτην τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία «ἀναγκαιοτέρα τροφὴς τῷ μετανάσῳ (ἐστι)» κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, πρὸς τὴν μελέτην τῆς κρίσεως καὶ τὴν μελέτην τοῦ Θεοῦ πάθους, ἃς ὑψώσωμεν χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ἃς ἀμψώμεν τὸ γόνυ καρδίας καὶ ἃς τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἀνοίξῃ πύλας μετανοίας καὶ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ τερπνὴν ἀτμόσφαιραν τῆς μετανοίας, τῆς μετανοίας τῆς εὐκρινούς καὶ καθαῆς, ἣτις θὰ μᾶς καθάρῃ θὰ μᾶς λαμπρύνῃ καὶ θὰ μᾶς ἐξυγιάνῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θὰ μᾶς καταστήσῃ ἀξιους διὰ τὴν κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων ἀγαθῶν.

Ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῶν αἱρέσεων.

Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐχαρκτηρίσῃ τὸ διερχόμενον ἔτος, ὡς ἔτος ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, συγκαλέσασα πρὸς τοῦτο τοὺς ἱεροκήρυκας τῆς χώρας, δι' ἣν μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Ὡραία ἡ σκέψις καὶ χαρμόσυτος ἡ ἀπόφασις! Συγχαίρομεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν αὐτήν. Ὁ ἀγὼν ὁμως αὐτός διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲν ἀπαιτεῖται μόνον ὁ φρητιστικὸς τόνισμός τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ διαστολὴ τῆς ἀπὸ τὰς αἱρέσεις χρειάζεται κατὰ βαθύτερον πραγματικὴ ἀποτοξίνωσις καὶ αὐτῶν, ποὺ νομίζουν, ὅτι ὀρθοδοξοῦν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας, ἀπὸ μερικὰ δηλητήρια νεωτερισμοῦ τὰ ὁποῖα καίτοι δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς αἱρέσεις, ἐν τούτοις ναρκωθετοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τὰ δηλητήρια αὐτὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν λειτουργικὸν βίον, εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆ Διοικούσης Ἐκκλησίας. Πρέπει πρὶν ὁμιλήσῃ ἡ κρατούσα Ἐκκλησία διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν νὰ διερωτηθῇ: ΟΡΘΟΔΟΞΕΙ ΑΥΤΗ ἐν παντί;

Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ

Τὴν 19ην τοῦ τρέχοντος μηνὸς πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὰ Πετράλωνα Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Φιλοθέης. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀποκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὁδεῖν νὰ ἐκκλησιασθῶσι καὶ συνορτάσωσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τῶν Λεωφορειῶν Ἀνω Πετράλωνων ἢ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

Ῥ. π. Ἀρχιμ. Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάληγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ἀπὸ τὸ ἐορτολόγιον τοῦ μηνὸς

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

23 Φεβρουαρίου

Μεταξὺ τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων, δηλαδὴ τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες διεδέχθησαν τοὺς ἀποστόλους, εἶναι καὶ ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος.

Οὗτος κατήγειτο ἐξ Ἐφέσου. Περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Βυζαντινοῦ τὸν βλέπομεν ἐπίσκοπον Σμύρνης.

Εἶναι ὁ πολυσέβαστος καὶ ἀγαπητὸς ποιμενάρχης. Οἱ διωγμοὶ δὲν σιγαλοῦν. Ἐπόμενον εἶναι λοιπὸν μίαν ἡμέραν νὰ ἐκπλάσῃ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης.

Καὶ πράγματι!

Ὁ ἀνθύπατος Κοδράτος, κατ' ἐντολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ρώμης, κηρύσσει διωγμὸν.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Σμύρνης δὲν φοβοῦνται. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀνεβῶν τὸν Γολγοθᾶ τοῦ μαρτυρίου, μετὰ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνὰ μόνον στέπτονται: τὸν Ἐπίσκοπόν των!

Εἶναι δύσκολον νὰ ἐξευρεθῇ διάδοχος! Οἱ χρόνοι εἶναι δύσκολοι καὶ σκληροὶ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ποιμένου βαρύντατον!

Ἦδη ἡ γειτονικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας ἔχει ἀποφανισθῇ. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, ὅπου ὁ ἁγιωτάτος ἐπίσκοπός της, ὁ Ἰγνάτιος, διήλθε δέσμιος ἐκ Σμύρνης κατευθυνόμενος εἰς Ρώμην, ὅπου ὑπέστη φρικτὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

Τὸν παρακαλοῦν λοιπὸν μετὰ δάκρυα νὰ θελήσῃ νὰ κρυφθῇ, ἕως ὅτου παρέλθῃ ἡ θύελλα. Κατ' ἀρχὴν μένει ἀνένδοτος. Εἰς τὸ τέλος, ὅμως, ἀντιλαμβανόμενος τὴν δυσχερῆ θέσιν καὶ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους μιᾶς ἀποφανισμένης Ἐκκλησίας, ὑποχωρεῖ.

Εὐρίσκειται εἰς μίαν ἐσχόλην, πλησίον τῆς Σμύρνης καὶ ἀπὸ κεῖ κατευθίνει τὴν Ἐκκλησίαν. Μίαν ἡμέραν μόλις ἔστησε τὸ πρῶτ' ὁ ἅγιος γέρον, λέγει:

—Πῦρ με ἀναμένει!

Ταράσσονται ὅλοι· γιατί τὸ λέγει αὐτὸς; Καὶ ἐκεῖνος ἐξηγεῖ:

—Ἀπόψε εἶδα, ὅτι τὸ προσκέφαλό μου ἐκαίγεται. Λύπη καὶ κατήφεια βασιλεύει.

Μετ' ὀλίγον μιὰ στρατιωτικὴ συνοδεία μετὰ καὶ φιλῆς τὸν ἴδιον τὸν ἀνθύπατον, τὸν Κοδράτον, περιζώνει τὸ κρυφύμενον τοῦ ἱεροῦ Πολυκαρποῦ.

Δὲν προβάλλει ἀντίστικ· τὸν συλλαμβάνουν.

Καθ' ὁδὸν ὁ Κοδράτος τὸν βλέπει μετὰ σεβασμόν. Τί τοῦ ἔκανε τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ γεροντάκι; θέλει νὰ τὸν σώσῃ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν δικὸν του τρόπον. Θέλει νὰ τὸν κἀνῃ ἐξωμότη.

—Γέροντά μου, τοῦ λέγει, δὲν προσφέρεις τυπικὰ μίαν θυσίαν; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά σου τὴν πίστι σου. Ἐνὰς τύπος εἶναι αὐτός. Ἀρνῆσου λοιπὸν μετὰ τὰ χεῖλη τὸν Χριστό!

Ἐνὰ ἑλαφρὸ χαμόγελο διαγράφεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου καὶ μετὰ γλυκύτητα ἀπαντᾷ.

—Παιδί μου, 86 χρόνια ὑπηρετῶ τὸν Κύριό μου καὶ δὲν με ἀδίκησε· πῶς λοιπὸν τώρα νὰ βλαφημή-

σω αὐτόν, ποὺ με ἔσωσε καὶ με ἀγάπησε;

Βλασφημία θεωροῦσε τὴν ἄρνησιν ὁ μακάριος Ποῦκαρπος!

Τότε ὁ Κοδράτος, κάπως σοβαρώτερα τὸ λέγει.

—Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ἂν ἐπιμείνης, φωτιά σὲ περιμένει.

Σὰν νὰ ἄκουσε τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησε μετὰ ἡρεμία.

—Μὲ ἀπειλεῖς μετὰ φωτιά, ποὺ σβύνει; Δὲν γνωρίζεις ὅμως τὴν αἰώνια φωτιά, ποὺ θὰ κατακαίῃ τοὺς ἄσεβεῖς! Κάνε γρήγορα ὅ,τι νομίζεις.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ φωτιά στὸ Κέντρο τῆς Σμύρνης κατέκαψε τὸ τίμιο σῶμα τοῦ μάρτυρος. Φοιτὸ μαρτύριο! Μεγαλοπρεπὲς ὁ Μάρτυς. Σὰν εὐώδης θυμίαμα ἀνῆλθε ἡ ψυχὴ του εἰς τὸν Οὐρανόν.

Ἰδοὺ ποὺ ἐστηρίχθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ «Πῦλαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς».

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατόπιν σκληρᾶς διαμάχης τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, ἥτις παρ' ὀλίγον νὰ λάβῃ τὴν μορφήν ὀξείας καὶ ἀγεφυρώτου διαστάσεως, ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ὁ Μητροπολίτης Μελίτης Ἰάκωβος. Ὡς λέγεται ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πατριάρχου ἡ ἐκλογὴ αὐτῆ.

Πλὴν, κατὰ τὴν γνώμην μας, δὲν ἠδύνατο νὰ υπάρξῃ ἀτυχεστέρα ἐκλογή, διὰ μίαν τοιαύτην περιοχὴν, ὥς ἡ Ἀμερικὴ.

Δύναται νὰ εἶναι διεθνoὺς προβολῆς κληρικὸς ὁ Σεβασμ. Μελίτης· δύναται νὰ διακρίνεται διὰ τὰς διπλωματικὰς του ἱκανότητας. Δὲν διακρίνεται ὅμως διὰ τὴν γνησιότητα καὶ πιστότητα τῶν Ὁρθόδοξων ἀρχῶν του.

Τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν θεωρεῖ μιὰ ἀπλὴ δογματικὴν ἔκφρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, χωρὶς τὸ βαρύνον κύρος τῆς ἀληθείας, τῆς μονοδικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ἐνσαρκώνει αὕτη.

Συναστραφεῖς μέχρι τοῦδε τοὺς πάσης ἀποχρώσεως προτεστάντας, ὡς μέλος τοῦ Οἴκου μενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπέστη μοιραίως τὴν προτεσταντικὴν ἐπίδρασιν.

Ὁ Ὁρθόδοξος ὅμως Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς εἶχε ἀνάγκην Ποιμενάρχου, ὅστις νὰ τρέφῃ βαθύτατον σεβασμόν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, νὰ ζῇ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς παράδοσιν, ὡς ἔστι μόνον, ὡς τελετὴν καὶ νὰ μὴ διακρίνεται διὰ τὰς ἐρωτοτροπίας του πρὸς τὸν προτεσταντισμόν.

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, βαλλόμενος πανταχόθεν ἀπὸ ποικίλα ρεύματα,

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, τοῦ Τελώ-
νου καὶ Φαρισαίου, ἡ Ἐκκλησία εἰσῆλθε εἰς τὴν
περίοδον τοῦ Τριωδίου. Ἡ περίοδος αὕτη δύ-
νεται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς εἰσαγωγή εἰς τὴν
Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἡ ὁποία
καὶ αὕτη θεωρεῖται μέρος τοῦ Τριωδίου.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπεδίωξαν διὰ τῆς περιό-
δου τοῦ Τριωδίου νὰ προετοιμάσουν ψυχικῶς
τὸν χριστιανόν, ὥστε νὰ παρακολουθήσῃ ἐνσυ-
νειδῆτως τὸ στάδιον τῆς προσευχῆς, τῆς νη-
στείας καὶ τῆς λοιπῆς πνευματικῆς περισυλλο-
γῆς, διὰ νὰ καταστῇ κατ' ἄξιαν προσκυνητὴς
τῶν φρικτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ζωῆ
φόρου Ἀναστάσεώς Του.

Ἡ εἰσαγωγή αὕτη, τὴν ὁποίαν ὁ περισσότε-
ρος κόσμος θεωρεῖ ὡς τὸ κυρίως Τριώδιον καὶ
τὴν ὀνομάζει μὲ τὸ ὄνομα «Ἀποκρῆς», διαρκεῖ
τέσσαρας Κυριακάς.

Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρι-
σαίου. Κατ' αὐτὴν διὰ τῆς εὐαγγελικῆς περικο-
πῆς καὶ τῶν σχετικῶν ὕμνων, τονίζεται ἡ ἀνά-
γκη τῆς ταπεινοφροσύνης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ
περικοσμή τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ Χριστιανοῦ.
Ἡ εὐσέβεια δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
ὀρισμένων τύπων θρησκευτικῶν ἢ καὶ ἀκόμῃ με-
ρικῶν καλῶν πράξεων· ἡ εὐσέβεια συνίσταται

τὰ ὁποία τείνουν νὰ τὸν ἐξαφανίσουν καὶ νὰ
τὸν ἀφομοιώσουν ἔχει ἀνάγκη πνευματικῆς
διατηρήσεως. Ἡ πνευματικὴ αὕτη διατήρησις
θὰ εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα τῆς ἐκκλησιαστι-
κῆς του ἰδιορρυθμίας. Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχη, ἄ-
νευ συμβιβασμοῦ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὕτη ἰδιορρυ-
θμία καὶ θὰ χρησιμοποιεῖται ὡς ἐκφραστικὸν ὄρ-
γανον ἢ ἐλληνικὴ γλῶσσα, τότε ἀσφαλῶς ὁ ὁρ-
θόδοξος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς θὰ δυνηθῇ
νὰ ἐπιβίωσῃ.

Ἀλλὰ διὰ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὕψηλόν καὶ
τραχύ, δὲν εἶναι κατάλληλος ὁ Σεβασμιώτατος
Μελίτης Ἰάκωβος!

Πολὺ φοβούμεθα, ὅτι θὰ ἴδωμεν ἐν Ἀμερικῇ ὁ-
πὸ τίς εὐλογίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς,
νὰ συλλειτουργοῦν προτεστάνται καὶ Ὁρθόδοξοι
Κληρικοὶ καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς με-
ταβαλλομένην εἰς φιланθρωπικὸν Ἰδρυμα, ἀπο-
χρωματιζόμενον παντὸς Ὁρθόδοξου χαρακτήρος.

Καὶ τότε τὴν κατάστασιν δὲν θὰ διασώσουν
οὔτε μερικὰ ἀποτυπομένα κηρύγματα, οὔτε ἀ-
καδημαϊκὰ δημοσιεύματα, διότι θὰ λείπῃ ἡ πνοή,
τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἠγέτην.

Λυπηρὰ ἡ κατάστασις!

Ἰδοὺ μία εὐκαιρία νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγω-
νίδην Ἀνυστῆν, ὥστε νὰ συγκληθῇ μία πανορ-
θόδοτος Σύνοδος, διὰ νὰ συναγάγῃ τὰ ἑοκορπι-
σμένα καὶ νὰ ἀναναφέρῃ τὴν πάσης φύσεως ἐνό-
τητα τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδοξίας.

Ἐλπίζομεν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι νὰ πο-
θῶν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

εἰς τὴν βαθυτέραν καὶ εἰλικρινῇ κατανόησιν τῆς
ἀμαρτωλότητος μας, ἡ ὁποία μόνον μὲ τὴν Χά-
ριν τοῦ Θεοῦ ἐξαλείφεται. Ἐπὶ πλεόν καταδι-
κάζεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φαρισαίου ἡ ἔπαρ-
σις καὶ ἡ ὑποκρισία.

Ἀκολουθεῖ ἡ *Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου*. Ὁ
Χριστιανὸς διδάσκεται διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
περιβάλλοντος τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, τὴν δύνα-
μιν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀποτελεσμα-
τικότητα τῆς μετανοίας.

Ἐνοχος καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ μὲ τὴν νομι-
κὴν σημασίαν τῆς λέξεως ὁ ἄσωτος εἰς «ἐαυτὸν
ἐλθὼν», ἀποτολμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν περι-
φρονηθέντα Πατέρα καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ παρ' αὐ-
τοῦ συγγνώμην. Ὁ Πατὴρ ἐξ ἀγάπης καὶ μό-
νον ὄχι μόνον δέχεται τὸν ἐπανελθόντα ἄσω-
τον, ἀλλὰ ἀποκαθιστᾷ αὐτὸν εἰς τὴν υἱοθεσίαν.

Ἡ ὑπέροχος αὕτη παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου,
τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιχαρίτως διεκόσμησε ὁ
Κύριος καὶ τόσον πιστῶς διετήρησε ὁ Εὐαγγε-
λιστὴς Λουκᾶς, ἐκφράζει ὅλον τὸ βάθος καὶ τὸ
ὕψος τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας.

Αἱ δύο αὗται Κυριακαὶ συντρίβουν τὴν ἰου-
δαϊκὴν ἀντίληψιν περὶ δικαιοσύνης ἐξ ἔργων καὶ
ἐξαίρουν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἀγάπης τοῦ
Θεοῦ, ὡς σωτηρίου δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ὁμοῦς
ἐφελκύει μόνον ἡ συντρίβουσα ταπεινοφροσύνη
καὶ ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια.

Ἡ *τρίτη Κυριακὴ τῶν Ἀποκρῶν* τὸ σκη-
νικόν της τὸ ἔχει εἰς ἄλλην περιοχὴν, ὅπου ἡ με-
γαλοπρέπεια τῆς Θείας Δικαιοσύνης ἔχει πλεόν
τὸν λόγον. Ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι ὁ χῶρος τῆς
ἐνεργείας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔστειλε
τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν «οὐχ ἵνα κρίνῃ» ἀλλ'
«ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Ὅσοι ὁμοῦς δὲν ἐκμεταλλεῦσθαι τὴν προσ-
φορὰν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ καὶ παραμένουν ἀνάλ-
γητοι καὶ σκληροὶ, παραμένουν αἰχμάλωτοι τῆς
ἀμαρτίας, τότε πλεόν θὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν
ἀδέκαστον Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, μεθ' ἣν «πο-
ρεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς Ἀνά-
στασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς
κόλασιν αἰώνιον».

Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν συγκλονίζει τὸν
Χριστιανόν ἡ ὑπόμνησις τῆς ταχυτάτης παρόδου
τῆς ζωῆς καὶ τῆς Κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τετάρτη *Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς* μᾶς φέρει
εἰς τὴν μνήμην τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀμαρτωλότη-
τος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μᾶς τοποθετεῖ,
πρὸς σιγμὴν, εἰς τὸ ἅγιον καὶ πανευτυχές πε-
ριβάλλον τοῦ Παραδείσου, ὅπου οἱ πρωτόπλα-
στοι, φθόνῳ τοῦ Διαβόλου, καὶ ἐξ ἐγωϊσμοῦ κι-
νούμενοι ἀπεστάτησαν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ
καὶ ἐγένοντο οὕτω οἱ πρόξενοι τῆς ἀμαρτίας.

Εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, μὲ
τὸ κατανυκτικὸν μέγα προκείμενον, οἱ χριστια-
νοὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους συγχωροῦμενοι ἀμοι-
βαίως καὶ ἀναμένουν ἡρέμῳ καὶ σοβαρῶς τὴν
ἐρχομένην καθαρὰν Δευτέραν, διὰ νὰ ἀποδυ-
θοῦν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὥραι-
ον καὶ ὕψηλόν ἀγῶνα τῆς πνευματικῆς περισυλ-

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΔ', Ἀριθ. 306 Τμήτ. Φέλλου Δεξ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα : "Οσός Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ἀπὸ ἑμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50

Ἐξαεταρικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΑΠΟΠΝΕΥΜΑΤΩΣΙΣ

Πολλά τὰ ἀνησυχητικά σημεῖα τῆς ἐποχῆς μας. Ἐγκλήματα, βιαιοπραγαί κ.τ.λ. ὅλα βεβαίως αὐτὰ ἔχουν τὴν ἐξήγησίν των.

Καὶ ἡ ἐξήγησις των εἶναι ἡ σαφὴς στροφὴ πρὸς τὸν ὕλισμόν. Ὁ αἰὼν ἡμῶν χαρακτηρίζεται ὡς αἰὼν τῆς μηχανῆς, ὡς θρίαμβος τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὰ ὧτα τῶν ἀνθρώπων βομβοῦν οἱ θόρυβοι τῶν μηχανῶν καὶ οἱ ὄραματισμοὶ των τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὴν μηχανοκρατικὴν πραγματικότητα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ μηχανὴ εἶναι ἡ ἀξιοποίησις τῆς ὕλης, δι' αὐτὸ ὁ ὕλισμός ἀποτελεῖ τὸ πλαίσιον τῶν σκέψεων καὶ τῶν στοχασμῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ποῖον ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κυριαρχίας τῆς ὕλης καὶ τῆς μηχανῆς ;

Ὁ θανάσιμος ἀνταγωνισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἡ πτώσις τῆς ἠθικῆς στάθμης, ἡ ἐξασθένησις τῶν πνευματικῶν ἀξιών !

Καὶ ἡ πτωμαίνῃ αὐτῇ τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς μηχανοκρατίας ἔχει εἰσέλθει καὶ εἰς πνευματικὰ ἰδρύματα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦλάχιστον ἐξηγεῖται ἡ κοσμικὴ τῆς πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ἡ κλιμάκωσις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν οἰκονομικῶς, ὥστε νὰ γίνεταί λόγος περὶ πρώτης τάξεως γάμου, δευτέρας τάξεως κηδείας κ.τ.λ., ἡ ἀδιαφορία πρὸς τοὺς κανόνας, ἡ ἀπόκλισις πρὸς τὸν ὕλικόν προτεσταντισμόν τῆς Δύσεως. Ἀκόμη καὶ τὸ φαινόμενον τοῦ Χριστιανικοῦ εἰδωλολατρισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν τῆς ἐποχῆς μας.

Τελεῖα λοιπὸν καὶ ἀπογοητευτικὴ ἀποπνευματώσις τῆς ζωῆς, τῆς ἀτομικῆς, τῆς κοινωνικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς !

Τί πρέπει νὰ γίνῃ ;

Ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν περίπτωσιν πλοίου συναντῶντος ἐξαφνα ἐμπόδιον καὶ κίνδυνον ναυαγίου !

Ἀλλαγὴ πορείας !

Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἐπιβάλλεται νὰ πραγματοποιηθῇ. Στροφή πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀξίας. Περισσότερον πνεῦμα.

Ὅσον περισσότερον κατευθύνει τὴν ζωὴν μας τὸ πνεῦμα, ὅσον περισρότερον ἀφίνομεν ἐλευθέραν περιοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μας διὰ τὴν ὑπεργήινον ὠραιότητα, ὅσον περισσότερον μελετῶμεν τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον ὑπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ μὲ ὁδηγὸν τοῦς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἀσφαλέςτερον συλλαμβάνομεν τὸν ὕψιστον σκοπὸν τῆς ζωῆς καὶ ἀποδεσμευόμεθα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς ὕλης.

Ἡ στροφὴ πρὸς τὸ Πνεῦμα πρέπει νὰ λάβῃ τὴν μορφήν σταυροφορίας.

Τὸ Σχολεῖον, ἡ οἰκογένεια, ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εἶναι οἱ φορεῖς τῆς κινήσεως αὐτῆς. Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα κίνησις ἔχει ὡς ἀποστολὴν τὴν ὕψηλὴν αὐτὴν σταυροφορίαν, τὴν βοήθειαν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ αἰώνιον καὶ ἀθάνατον Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ὁ Χριστιανὸς Γίγας τοῦ Ἀσκητισμοῦ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 304 φύλλου)

Μετὰ ὅμως τὰ 20 αὐτὰ ἔτη, λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπεθύμουν νὰ ἴδουν καὶ νὰ μιμηθοῦν τὸν ἀσκητικὸν του βίον καὶ ἐπειδὴ ἦλθον πολλοὶ γνώριμοί του διὰ τῆς βίας ἀφοῦ παρεβίασαν τὴν θύραν ἐνεφανίσθη ὁ Μ. Ἀντώνιος «ὥσπερ ἐκ τινὸς ἀδύτου μεμυσταγωγούμενος καὶ θεοφορούμενος».

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὁ Ἀντώνιος ἀντελήφθη καὶ οἱ πολυπληθεῖς μοναχοὶ ἀπῆλθον τὴν παρουσίαν του μετὰ αὐτῶν, ἀρχίζει νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς λοιποὺς μοναχοὺς καὶ νὰ τοὺς δίδῃ πάντοτε ὠφελίμους συμβουλὰς.

Διότι ποῖος λυπούμενος, λέγει ὁ βιογράφος του Μ. Ἀθανάσιος, τὸν συνήντα καὶ δὲν ἐπέστρεφε χαίρων; Ποῖος δὲν ἐδρῆγει διὰ τοὺς ἀποθανόντας συγγενεῖς του καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν τοῦ ἁγίου δὲν ἀπέβαλε τὸ πένθος; Ποῖος ὀργισμένος δὲν ἐγίνετο φίλος; Ποῖος πτωχὸς ὅταν ἐβλεπε τὸν ἅγιον δὲν ἐμίσει τὰ πλούτη; Ποῖος μοναχὸς ὀλιγόπιστος δὲν ἐγίνετο ἰσχυρότερος; Ποῖος πειραζόμενος ὑπὸ τῶν δαιμόνων δὲν ἀνεπαύετο;

Ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶχεν γίνῃ ὁ μέγας φάρος τοῦ μοναχισμοῦ. Διότι περισσότερο ἀπὸ τὸν λόγον του εἶχε γίνῃ παράδειγμα ἢ μοναδικὴ ζωὴ του. Ὁ ἴδιος ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὅταν ἦτο σπουδαστὴς καὶ νεαρὸς κληρικὸς, ἐπεσκέφθη πολλὰς φορὰς τὰς μοναχικὰς οἰκίσεις καὶ συγκατελέγετο μετὰ τῶν πτωχῶν φίλων τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ. Πολλὰς φορὰς ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἀναφωνεῖ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν χριστιανὸν ἥρωα.

Ὅταν ὠμίλει ὁ Ἀντώνιος, γράφει, πάντες ἔχαιρον. Καὶ εἰς τοὺς μὲν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀρετῆς ἐμεγάλωνε, εἰς τοὺς δὲ ἡ ὀλιγωρία ἀπεβάλλετο καὶ εἰς τοὺς τρίτους ἡ ὑπερηφάνεια σταματοῦσε. Ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν εἶχεν δώσει ὁ Κύριος εἰς αὐτόν.

Ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἀντώνιος ἐφάνη ἀνυπέρβλητος ἦτο ὁ ἅγιος του κατὰ τὸν μέγα διωγμὸν τοῦ Μαξιμίνου ἐν Αἰγύπτῳ. Αἱματηρὸς ἦτο ὁ ἀπολογισμὸς τῶν χριστιανῶν καθημερινῶς. Οἱ μοναχοὶ ὠδηγοῦντο ὁμάδην εἰς τὸ μαρτύριον. Ἐπίσκοποι ἐθανατοῦντο καὶ τὸ αἷμα ἔρρεε. Ὁ ἀσκητὴς ἔτρεχε παντοῦ, ἐνίσχυε τοὺς πάντας, ἐστερέωνε τὴν πίστιν.

Εἰς τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα τῶν μεταλλείων, ὅπου εἶχον ρίξει τοὺς χριστιανούς, εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὰ δικαστήρια ὁ μέγας ἀνὴρ ἦτο ἡ μόνη παρηγορία.

Τόσον πολὺν χρόνον εἶχεν κερδίσει ἡ φήμη του ὥστε τὸν ἐσέβοντο καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αὐτοκρατορικοὶ στρατιῶται. Δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν συλλάβωσι. Ὅταν δὲ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ τὸν ἐκβάλλουν ἀπὸ τὴν μέσσην καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτόν, ἀπήντησεν ὅτι, τὴν ἐπομένην θὰ παρίστατο λευκοφορὰν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δικαζομένων χριστιανῶν. Παρὰ ὅμως τὸν πόθον του νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἢ θεῖα πρόνοια δὲν τὸν εἶχεν

προορίσῃ διὰ τὸ μαρτύριον τοῦ αἵματος. Ὅμως οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ἠθέλησεν νὰ παραδοθῇ μόνος εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας. Ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ ἀπαγορεύει τὴν αὐτοκτονίαν.

Μὲ τὸ ἀσκητικὸν παράδειγμα τοῦ Ἀντωνίου ὁ Μοναχικὸς βίος ἐπληθύνθη καὶ ἐμεγάλωσεν.

Αἱ ἔρημοι κατῳικήθησαν, γράφει ὁ μέγας βιογράφος του, οὐχὶ ὑπὸ ἑνὸς ἢ δύο μοναχῶν ἀλλ' ὑπὸ χιλιάδων ἀναχωρητῶν. Ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶχεν ἀνοίξῃ τὸν δρόμον καὶ εἶχεν ἁγιάσει τὴν μοναχικὴν πολιτείαν. Τὸ παράδειγμα του καὶ ὁ λόγος του ἐστάθησαν κανόνες καὶ σταθμὰ τῶν ζηλωτῶν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος.

Ὁ Μέγας Ἀσκητὴς δύο περίπου ἔτη πρὸ τῆς καταπαύσεως τοῦ διωγμοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀσκητήριόν του. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἀνεπαύετο μετὰ τῶν μοναχῶν καὶ πρωτὰν τινὰ ἀναγγέλλει τὴν ἀπόφασίν του νὰ μεταβῇ εἰς ἐντελῶς ἀπομεμακρυσμένον τόπον. Μάλιστα οἱ μοναχοὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ παραμείνῃ μετὰ τῶν. Ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀμετάκλητος. Μερικοὶ Σαρακηνοί, γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀνω Θηβαΐδα, ὥς νὰ ἔλαβον ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν ἐδέχθησαν αὐτόν. Καὶ ἀφοῦ ἐπεξοπώρησεν τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας μαζί τους, ἔφθασεν εἰς ὑψηλότατον ὄρος. Ὑπῆρχεν δὲ ἐκεῖ ὕδωρ διαυγέστατον, γλυκὺ καὶ πάρα πολὺ ψυχρὸν, πεδιάς δὲ ἔξωθεν καὶ μερικοὶ φοῖνικες.

Ὁ Ἀντώνιος κατεσκεύασεν μικρὰν καλύβην καὶ ἔζη μόνος μὲ τὸν Θεόν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδεὶς ἐγνώριζεν πῶς εὗρίσκετο ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς Ἀραβας ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπρομήθειον ὀλίγον ἄρτον. Οἱ ἀδελφοὶ μοναχοὶ δὲ μὴ ἀνεκάλυψαν τὸ κρυπτόν του καὶ ἐφρόντιζον νὰ τὸν ἐπισκέπτονται συχνά.

Ὁ Ἀντώνιος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ταλαιπωροῦνται καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησεν νὰ τοῦ φέρουν δύο γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ὀλίγον σῖτον. Μετὰ ἀφοῦ ἠρεύνησεν τὴν περιοχὴν ἐσπείρεν τὸν σῖτον καὶ ἦτο πλήρης χαρὰς διότι δὲν θὰ ἐγίνετο πλέον βάρος εἰς οὐδένα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀδελφοὶ μοναχοὶ καὶ πάλιν τὸν ἐπεσκέπτοντο ἐσπείρει καὶ ὀλίγα λάχανα «ἵνα ὁ εἰσερχόμενος ἔχει τινὰ παραμυθίαν ὀλίγην τοῦ καμάτου τῆς χαλεπῆς ἐκείνης ὁδοῦ».

Ἐκεῖ εἶχεν τὴν συνήθειαν ὁ Ἀντώνιος νὰ ψάλλῃ τοὺς ψαλμούς, νὰ προσεύχεται, νὰ ἐργάζεται, καὶ ὅτε ἐκ τοῦ καμάτου κατεβάλλετο, νὰ ἐφησυχάζῃ.

Εἰς τὰς δύο ἀσχολίας του, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν προσετέθη καὶ τρίτη, ἡ φροντίς τῶν πασχόντων χριστιανῶν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἔρχονται πρὸς αὐτόν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐρήμου οἱ πάσχοντες χριστιανοὶ κατήρχετο ἐκεῖνος ἀνὰ 15 ἢ 20 ἡμέρας εἰς τὴν πλησιέστεραν Λαύραν εἰς τὸ ὄρος Πισπέρ καὶ ἐκεῖ ἰδεοράνευε τὰς ψυχικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν.

Τόση ἦτο ἡ φήμη του καὶ ἡ ἀπλότης τῆς σοφίας του ὥστε τὸν ἐπεσκέπτοντο οὐ μόνον χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ ἐθνικοὶ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι.

(εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ Φεβρουάριος 1959.—Τὸ ἀπόγευμα τῆς 25 Ἰαν. καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ναυτικοῦ νέου κ. Γεωργίου Φωτίου Διαλεχτοπούλου μετὰ τῆς Αἰδος Πηνελόπης Ἐμ. Πιτέλη με παρανύμφους τοὺς Νικόλαον καὶ Ἀφροδίτην Μοσχόβου ἀπάντων κατοίκων Ποταμίας Θάσου. Ὁ τελετουργὸς Ἱερεὺς Αἰδес. Μιχαὴλ Ν. Σαββάπουλος μετὰ τοῦ παρευρεθέντος ἐκκλησιάσματος συνέχρησαν τοὺς νεονύμφους καὶ παρανύμφους εὐχρηθέντες τὴν κατὰ Θεὸν προόδον.

—Τὴν Κυριακὴν 19ην Ἰανουαρίου εορτάζοντος τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐγένετο θεία λειτουργία ἀρτοκλασίας καὶ κήρυγμα ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ Ἱερέως Μιχαὴλ. Κατόπιν ἐγένοντο αἱ κατὰ νόμον Ἀρχιεραεῖαι τοῦ Ὁρθ. Σωματείου Γ.Ο.Χ. Δράμας καὶ διὰ τῆς ψήφου τῶν ἀρρένων μελῶν ἀνεδείχθη τὸ κάτωθι ἑπταμελὲς συμβούλιον:

Πρόεδρος Στυλιανὸς Καραταγίδης, Ἀντιπρόεδρος Ἀνθίμος Φωτόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς Ἰωάν. Π. Νικολαΐδης, Ταμίας Αἰγίουστ. Ἡλιάδης καὶ Σύμβουλοι: Παναγιώτης Ἀθ. Δημούδης, Σάββας Ἀλεκτορίδης καὶ Στ. Ν. Λαζαρίδης.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 26 Ἰαν. ἐγένετο ἀνασυνγκρότησις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παρῆτος Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος Εὐάγγελος Ἀργυριάδης, Ἀντιπρόεδρος Παν. Α. Δημούδης, Γραμματεὺς Ἀνθ. Φωτόπουλος, Ταμίας Πρόδρομος Θ. Ἡλιάδης καὶ Ἐφοροί: Ἀθαν. Γαλινόπουλος καὶ Χρήστος Πάτσης.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 26 Ἰαν. ἐγένετο ἡ καθιερωσὶς δι' ἁγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερέως Μιχαὴλ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Θεολόγου μετὰ τὴν παρουσίαν τῶν κληρικών του Ἀθανασίου Π. Δημούδης μετὰ τῶν συγγενῶν τῶν οἰκογενειακῶς. Τὸ Ἱερὸν τοῦτο Προσκυνητῆριον ἐκτίσθη εἰς δεσπόζουσαν θέσιν ὁδοῦ μεταξὺ συνόρων Κοινοτήτων Πετρούσης καὶ Μυλοποτάμου πλησίον ἀναβρυόντων πηγῶν καὶ ὑψηλοκόρμων λευκῶν καὶ λοιπῶν δένδρων.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἐγένετο ἡ ἱερὰ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν—Γ.Ο.Χ. Δράμας. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Μέγας ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην θεία λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας, θείου κηρύγματος καὶ ἱερᾶς λιτανείας μετὰ λειτουργῶν τὸν Αἰδес, Ἱερέα Μιχαὴλ. Τὴν ἱερὰν πανήγυριν ἐτίμησαν καὶ πληθὺς προσκυνητῶν ἐκ Καβάλλας, Ἀγ. Ἀθανασίου, Μυλοποτάμου, Πετρούσης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἐγκριτος συμπολίτης μας κ. Βίκτωρ Παπαδόπουλος, ὁ προσελθὼν εἰς τὸν Γ. Ὁρθόδοξον Χριστιανισμὸν τέως Ἰσραηλὶτης Γαβριὴλ Μ. Γιουχαὶ μετὰ τῆς συζύγου του Εἰρήνης καὶ ἄλλων ἀδελφῶν. Τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἱερέως παρετέθη Χριστιανικὴ Τράπεζα εἰς τοὺς προσκυνητὰς βάσει τοῦ ἀγιορειτικοῦ τυπικοῦ καὶ μετὰ ἀναγνώστην τὸν Ἱεροψάλτην Ἰωάν. Α. Παπανικαλαΐδην.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΚΑΒΑΛΑ, Φεβρουάριος 1959.—Τὴν Κυριακὴν

τῆς 2 Φεβρ. καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Δημητρίου Γ.Ο.Χ. Καβάλλας ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ Γεωργίου Χρ. Κοσμίδη μετὰ τῆς Αἰδος Μαρίας Δ. Ἰωσηφίδου μετὰ παρανύμφον τὴν κ. Ἑλένην Νικ. Νικολαΐδου. Τελετουργοὶ ἱερεῖς τοὺς ἔσπεσαν ὁ ἱερομόναχος Π. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ ἐκ Δράμας ἱερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββάπουλος. Ἀσφυκτικῶς ὑπερπληρώθη ἡ τελείως ἀνακαινισθεῖσα αὕτη Ἐκκλησία ἀπὸ πληθὺς Γ.Ο.Χ. φίλων καὶ συγγενῶν συνελθόντων εἰς τὴν χαρὰν τῶν Νυμφίων καὶ οἰκιακῶν αὐτῶν.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ (Χαλκιδικῆς)

Ὁ ἀκούραστος καὶ ἀκαταμάχητος Ἐφημέριος τοῦ Λαμπροῦ Παραρτήματος Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς Αἰδεσιμώτατος Πατὴρ Νικόλαος Τσιρέλης ἐπῆγεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς Κυριακῇ 2 2 59 (π. ἡ.) εἰς τὸ Παράρτημα Σέδες ὅπου ἐτέλεσεν δύο βαπτίσεις, ἡ πρώτη εἶναι τοῦ χαριτωμένου υἱοῦ τοῦ Μόσχου καὶ Αἰκατερίνης Μακαρίκα μετὰ ἀνάδοχον τὴν Κυρίαν Χρυσούλα Καμπουρογιάννη ὀνομάσας αὐτὸν Ἀπόστολον.

Ἐπίσης καὶ τὸ τέκνον τοῦ κ. Γεωργίου καὶ Μαρίας Κόνσολα μετὰ ἀνάδοχον τὸν κ. Κων(ν)ον Ἡλιάδην.

—Τὴν Κυριακὴν 9 2 59 (π. ἡ.) εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Κων(ν)ου καὶ Ἑλένης ἐγένοντο οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Ἀποστόλου Ἀριστ. Γεροθανάση μετὰ τῆς Αἰδος Εὐρυδικῆς Χαρίτου, τὸ μυστήριον εὐλόγησεν ὁ Ἐφημέριός μας αἰδεσιμώτατος Νικ. Τσιρέλης τοὺς δὲ στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Δημοσθένης Λογοθέτης.

—Ἀπεβίωσαν καὶ ἐκηδεύθησαν εἰς Βασιλικά καὶ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Κων(ν)ου καὶ Ἑλένης κατὰ τὴν 31 1 59 (π. ἡ.) ὁ Ἀθανάσιος Σινάδος, σύζυγος τῆς Εὐαγγελίας Συνάδου καὶ πατὴρ τῆς εὐλαβεστάτης Μαρίας Ζαφειρίου.

Ἐπίσης στίς 4 1 59 (π. ἡ.) Ἀπέθανεν καὶ ἐκηδεύθη ὁ εὐλαβεστάτος Ἰωάννης Σκαρλατουδῆς υἱὸς τοῦ εὐσεβοῦς συμβούλου καὶ μαχητοῦ κ. Ἀνδρέου.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1959

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἡμεροδείκται τοῦ χου καὶ τσέπης, οἷτινες μετὰ τὴν ὁρησκευτικὴν ὕλην τὴν ὁποίαν περιέχουν εἶναι μνημεῖα Χρηστομαθείας καὶ Πνευματικοὶ ὁδηγοί.

Συνετάχθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ὑπὸ τοῦ Θεολογικωτάτου Μοναχοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα καὶ τιμῶνται οἱ μὲν τοῦ τοίχου δραχ. 7 οἱ δὲ τῆς τσέπης δραχ. 2.

ἸΔΟΥ ΝΥΝ ΚΑΙΡΟΣ ΕΥΠΡΟΣΔΕΙΚΤΟΣ. ἸΔΟΥ ΝΥΝ ΗΜΕΡΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.,

ὑπὸ Ἀρχιμ. Αὐξεντίου Πάστρα

Ἦνοιξε καὶ πάλιν ἐφέτος ἀπὸ τῆς 9ης Φεβρουαρίου τὸ Τριώδιον, τὸ βιβλίον τῆς μετανοίας, ὅπερ ὑπενθυμίζει εἰς πάντας τὴν ἱερότητα τῶν ἡμερῶν, ἃς διερχόμεθα καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλομεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὸν πολυτίμον χρόνον.

Τὸ τριώδιον, τὸ ὀγκωδέστερον τῶν λειτουργικῶν βιβλίων ἀνεκτιμήτου ἀξίας ὡς περιέχον ὕμνους, τροπάρια, κανόνας, δοξαστικά καὶ ἰδιόμελα ἱερατικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἀνεφίκτου περιεχομένου.

Διδακτικὸν ὅσον καὶ κατανυκτικὸν περιλαμβάνει ὅλην ἐκείνην τὴν θρησκευτικὴν ὑμνογραφίαν, ἣτις προσπαθεῖ νὰ θίξῃ τὰς εὐγενεστεράς χορδὰς τῆς καρδίας διὰ τῆς ὑποβολῆς τῶν συναισθημάτων τῆς συντριβῆς, τῆς κατανύξεως, τῆς μετανοίας.

Περίοδος λοιπὸν μετανοίας, αὐτοκριτικῆς, αὐτοσυγκεντρώσεως εἶναι ἡ χρονικὴ αὕτη περίοδος τοῦ τριωδίου. Ἡμέραι ἱεραὶ, καθ' ἃς ὀφείλομεν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸν ἔσωτερικὸν μας κόσμον, ἵνα κάμωμεν μίαν ἐνδοσκόπησιν πνευματικὴν καὶ ἀνακαλύψωμεν τὰ ἐν τῇ ψυχῇ μας στοιχεῖα τοῦ ὄψεως, οἷον τὰ πάθη, τὰς κακίας, τὰς ἀτελείας, τὰς ἀτόπους ὁρμὰς καὶ ὀρεῖς.

Ἡ αὐτογνωσίᾳ αὐτῇ καὶ ἡ σχολαστικὴ περισυλλογὴ θὰ μᾶς δημιουργήσῃ τὸν πόθον νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῶν κατωτέρων ἐνστίκτων ἐπιθυμιῶν, θὰ μᾶς φέρῃ τὸ γλυκὺ καὶ εὐφρόσυνον συναίσθημα τῆς μετανοίας.

«Συντρίψωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν, πενθήσωμεν τὰ ἡμαρτημένα ἡμῖν, κατανυγῶμεν ἐπὶ τοῖς πλημμεληθείσιν ἡμῖν», ἐπιτάσσει ὁ κῆρυξ τῆς μετανοίας, ὁ ἐγγυητὴς τῶν ἁμαρτωλῶν, ὁ Ἱ. Χρυσόστομος. Ποῖος ὅμως ἀκούει τὴν μεγαλεπίβολον φωνὴν τοῦ Μεγάλου τούτου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας; Οὐδεῖς, διότι «πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχρειώθησαν, οὐκ ἔστιν ποιὼν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός». Καὶ ὄχι μόνον ἡχρειώθησαν, ἀλλὰ καὶ κατέστησαν σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὤσιν.

Ἡ προσοχὴ ὅλων τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἐστράφη πρὸς τὸν ἕξω κόσμον, τὰς ἡδονὰς, τὰς διασκέδασεις, τὰς μεταμφιέσεις, τοὺς χοροὺς, τὰ ἄσεμνα ἄσματα, τὴν κοσμικὴν ματαιότητα μὲ μίαν λέξιν.

Καὶ ἐνῷ ἡ ἐκκλησία προσκαλεῖ εἰς μετάνοιαν, εἰς συντριβὴν καὶ πένθος παροτρύνει καὶ παρακινεῖ πρὸς ἀνάτασιν ἡθικὴν, οἱ πλείονες τῶν ἀνθρώπων «καταφρονοῦν τὸν πλοῦτον τῆς χρηστότητος καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ, ἀγνοοῦντες, ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν ἡμῶν ἄγει».

Καὶ οὕτω «κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀμετανόητον καρδίαν των θησαυρίζουν ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς» καὶ καθίστανται οὕτως ἑαυτοὺς των ὑπολόγους καὶ ὑποδίκους πρὸ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἰς πᾶσαν παράβασιν καὶ παρακοὴν παρέχει καὶ τὴν ἐνδικὴν μισθοποδοσίαν.

Ἀς μὴ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τοιούτων ἀνθρώπων ἀμετανοήτων καὶ διεστραμμένων, ὧν τὸ τέλος ἐπαίσχυντον καὶ δλεθριον.

Ἀς ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν μνήμην μας διὰ τῆς αὐτομελέτης τὰ παρελθόντα, καὶ παρόντα ἁμαρτήματα μας, ἃς συνειδητοποιήσωμεν τὴν μελέτην τοῦ θανάτου καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, ἃς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ νόημα τῆς μοναδικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, τῆς θυσίας, ἣτις ἐγένετο διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Εἰς τοῦτο ἄλλως τε προτρέπει ἡμᾶς καὶ ὁ Ἁγ. Κλήμης ὁ Ρώμης λέγων: «Ἀτενίσωμεν εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ γινώμεν ὡς ἔστιν τίμιον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὐτοῦ, ὅτι διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκχυθὲν παντὶ τῷ κόσμῳ μετανοίας χάριν ἐπήνεγκε».

Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν μελέτην τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία «ἀναγκαιοτέρα τροφὴς τῷ μετανοοῦντι (ἐστι)» κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, πρὸς τὴν μελέτην τῆς κρίσεως καὶ τὴν μελέτην τοῦ Θείου πάθους, ἃς ὁ ψώσωμεν χείρας ἱκέτιδα πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ἃς ἀμψωμεν τὸ γόνυ καρδίας καὶ ἃς τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἀνοίξῃ πύλας μετανοίας καὶ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ τερπνὴν ἀτμόσφαιραν τῆς μετανοίας, τῆς μετανοίας τῆς εὐκρινούς καὶ καθαράς, ἣτις θὰ μᾶς καθάρσῃ θὰ μᾶς λαμπρύνῃ καὶ θὰ μᾶς ἐξιγιάσῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θὰ μᾶς καταστήσῃ ἀξιόους διὰ τὴν κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων ἀγαθῶν.

Ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῶν αἰρέσεων.

Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐχαράκτηρισε τὸ διερχόμενον ἔτος, ὡς ἔτος ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, συγκαλέσασα πρὸς τοῦτο τοὺς ἱεροκήρυκας τῆς χώρας, δι' νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Ὡραία ἡ σκέψις καὶ χαρμόσυνος ἡ ἀπόφασις! Συγχαίρομεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν αὐτήν. Ὁ ἀγὼν ὅμως αὐτός διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲν ἀπαιτεῖται μόνον ὁ φρονητικὸς τόνισμός τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ διαστολὴ τῆς ἀπὸ τὰς αἱρέσεις χρειάζεται κατὰ βαθύτερον πραγματικὴ ἀποτοξίνωσις καὶ αὐτῶν, ποὺ νομίζου, ὅτι ὀρθοδοξοῦν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὅπο μερικὰ δηλητήρια νεωτερισμοῦ τὰ ὁποῖα καίτοι δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς αἱρέσεις, ἐν τούτοις ναρκωθετοῦν τὴν Ὁρθόδοξίαν. Τὰ δηλητήρια αὐτὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν λειτουργικὸν βίον, εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας. Πρέπει πρὶν ὁμιλήσῃ ἡ κρατούσα Ἐκκλησία διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν νὰ διερωτηθῇ: ΟΡΘΟΔΟΞΕΙ ΑΥΤΗ ἐν παντί;

Ἐκνήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ

Τὴν 19ην τοῦ τρέχοντος μηνὸς πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὰ Πετράλωνα Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Φιλοθέης.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψυλῇ ὁ Μέγας Ἐσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν νὰ ἐκκλησιασθῶσι καὶ συνεορτάσωσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τὴν Λεωφορείων Ἀνω Πετράλωνων ἢ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

ὑπὸ τοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ἀπὸ τὸ ἐφορτολόγιον τοῦ μηνὸς

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

23 Φεβρουαρίου

Μεταξὺ τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων, δηλαδὴ τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες διεδέχθησαν τοὺς ἀποστόλους, εἶναι καὶ ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος.

Οὗτος κατήγετο ἐξ Ἐφέσου. Περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ Βου αἰῶνος τὸν βλέπομεν ἐπίσκοπον Σμύρνης.

Εἶναι ὁ πολυσέβαστος καὶ ἀγαπητὸς ποιμενάρχης. Οἱ διωγμοὶ δὲν σιγήματόν. Ἐπόμενον εἶναι λοιπὸν μίαν ἡμέραν νὰ ἐκπιάσῃ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης.

Καὶ πράγματι!

Ὁ ἀνθύπατος Κοδράτος, κατ' ἐντολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ρώμης, κηρύσσει διωγμὸν.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Σμύρνης δὲν φοβοῦνται. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀνεβῶν τὸν Γολγοθᾶ τοῦ μαρτυρίου, μετὰ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνα μόνον στέπτονται: τὸν Ἐπίσκοπόν των!

Εἶναι δύσκολον νὰ ἐξευρεθῇ διάδοχος! Οἱ χρόνοι εἶναι δύσκολοι καὶ σκληροὶ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ποιμένος βαρύντατον!

Ἦδη ἡ γειτονικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας ἔχει ἀπορραφανισθῇ. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, ὅπου ὁ ἁγιωτάτος ἐπίσκοπός της, ὁ Ἰγνάτιος, διήλθε δέσμιος ἐκ Σμύρνης κατευθυνόμενος εἰς Ρώμην, ὅπου ὑπέστη φορικτὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

Τὸν παρακαλοῦν λοιπὸν μετὰ δάκρυα νὰ θελήσῃ νὰ κρυφθῇ, ὥς ὅτου παρέλθῃ ἡ θύελλα. Κατ' ἀρχὴν μένει ἀνένδοτος. Εἰς τὸ τέλος, ὅμως, ἀντιλαμβανόμενος τὴν δυσχερῆ θέσιν καὶ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους μιᾶς ἀπορραφανισμένης Ἐκκλησίας, ὑποχωρεῖ.

Εὐρίσκειται εἰς μίαν ἐσχόλην, πλησίον τῆς Σμύρνης καὶ ἀπὸ κεῖ κατευθύνει τὴν Ἐκκλησίαν. Μίαν ἡμέραν μόνον ἔστηνσε τὸ πρῶτ' ὁ ἅγιος γέρον, λέγει:

—Πῦρ με ἀναμένει!

Ταράσσονται ὅλοι· γιατί τὸ λέγει αὐτό; Καὶ ἐκεῖνος ἐξηγεῖ:

—Ἀπόψε εἶδα, ὅτι τὸ προσκέφαλό μου ἐκαίγετο. Ἀνὴρ καὶ κατήφεια βασιλεύει.

Μετ' ὀλίγον μιὰ στρατιωτικὴ συνοδεία μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἴδιον τὸν ἀνθύπατον, τὸν Κοδράτον, περιζῶνει τὸ κρυφύμενον τοῦ ἱεροῦ Πολυκαρποῦ.

Δὲν προβάλλει ἀντίστικτ' τὸν συλλαμβάνον.

Καθ' ὁδὸν ὁ Κοδράτος τὸν βλέπει μετὰ σεβασμόν. Τί τοῦ ἔκανε τὸ ἀγαθὸ αὐτοῦ γεροντάκι; Θέλει νὰ τὸν σώσῃ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν δικό του τρόπο. Θέλει νὰ τὸν κἀνὴ ἐξωμότη.

—Γέροντά μου, τοῦ λέγει, δὲν προσφέρεις τυπικὰ μίαν θυσίαν; Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν σου τὴν πίστι σου ἕνας τύπος εἶναι αὐτός. Ἀρνῆσου λοιπὸν μετὰ τὰ χεῖλη τὸν Χριστό!

Ἐνα ἑλαφρὸ χαμόγελο διαγράφεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου καὶ μετὰ γλυκύτητα ἀπαντᾷ.

—Παιδί μου, 86 χρόνια ὑπηρετῶ τὸν Κύριό μου καὶ δὲν με ἀδίκησε· πῶς λοιπὸν τώρα νὰ βλαφημῇ

σω αὐτόν, ποὺ με ἔσωσε καὶ με ἀγάπησε;

Βλασφημία θεωροῦσε τὴν ἄρνησιν ὁ μακάριος Ποῦκαρπος!

Τότε ὁ Κοδράτος, κάπως σοβαρώτερα τ' οὕτως λέγει.

—Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ἂν ἐπιμείνης, φωτιά σὲ περιμένει.

Σὰν νὰ ἄκουσε τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησε μετὰ ἡρεμίας.

—Μὲ ἀπειλεῖς μετὰ φωτιά, ποὺ σβύνει; Δὲν γνωρίζεις ὅμως τὴν αἰώνια φωτιά, ποὺ θὰ κατακαίῃ τοὺς ἄσεβεῖς! Κάνε γρήγορα ὅ,τι νομίζεις.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ φωτιά στὸ Κέντρο τῆς Σμύρνης κατέκαψε τὸ τίμιο σῶμα τοῦ μαρτυροῦ. Φοιτὸ μαρτύριο! Μεγαλοπρεπὲς ὁ Μάρτυς. Σὰν εὐώδης θυμίαμα ἀνῆλθε ἡ ψυχὴ του εἰς τὸν Οὐρανόν.

Ἰδοὺ ποὺ ἐστηρίχθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ «Πῦλαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς».

Ἡ ἔκλογὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς

Κατόπιν σκληρᾶς διαμάχης τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις παρ' ὀλίγον νὰ λάβῃ τὴν μορφήν ὁξείας καὶ ἀγεφυρώτου διαστάσεως, ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ὁ Μητροπολίτης Μελίτης Ἰάκωβος. Ὡς λέγεται ἤτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πατριάρχου ἡ ἐκλογὴ αὐτῆ.

Πλὴν, κατὰ τὴν γνώμην μας, δὲν ἠδύνατο νὰ υπάρξῃ ἀτυχεστέρα ἐκλογή, διὰ μίαν τοιαύτην περιοχὴν, ὥς ἡ Ἀμερικὴ.

Δύναται νὰ εἶναι διεθνoὺς προβολῆς κληρικὸς ὁ Σεβασμ. Μελίτης· δύναται νὰ διακρίνεται διὰ τὰς διπλωματικὰς του ἱκανότητάς. Δὲν διακρίνεται ὅμως διὰ τὴν γνησιότητα καὶ πιστότητα τῶν Ὁρθοδόξων ἀρχῶν του.

Τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν θεωρεῖ μιὰ ἀπλὴ δογματικὴν ἔκφρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, χωρὶς τὸ βαρύνον κύρος τῆς ἀληθείας, τῆς μονοδικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ἐνσαρκώνει αὐτή.

Συναστραφεῖς μέχρι τοῦδε τοὺς πάσης ἀποχρώσεως προτεστάντας, ὡς μέλος τοῦ Οἴκου μενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπέστη μοιραίως τὴν προτεσταντικὴν ἐπίδρασιν.

Ὁ Ὁρθόδοξος ὅμως Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς εἶχε ἀνάγκην Ποιμενάρχου, ὅστις νὰ τρέφῃ βαθύτατον σεβασμόν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, νὰ ζῇ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς παράδοσιν, ὡς ἔστι μὲν, ὡς τελετὴν καὶ νὰ μὴ διακρίνεται διὰ τὰς ἐρωτοτροπίας του πρὸς τὸν προτεσταντισμόν.

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, βαλλόμενος πανταχόθεν ἀπὸ ποικίλα ρεύματα,

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἡ Ἐκκλησία εἰσῆλθε εἰς τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου. Ἡ περίοδος αὕτη δύνανται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἡ ὁποία καὶ αὕτη θεωρεῖται μέρος τοῦ Τριωδίου.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπεδίωξαν διὰ τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου νὰ προετοιμάσουν ψυχικῶς τὸν χριστιανόν, ὥστε νὰ παρακολουθήσῃ ἐν συνειδήτῳ τὸ στάδιον τῆς προσευχῆς, τῆς νηστείας καὶ τῆς λοιπῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς, διὰ νὰ καταστῇ κατ' ἄξιαν προσκυνητὴς τῶν φρικτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ζωῆ φόρου Ἀναστάσεώς Του.

Ἡ εἰσαγωγή αὕτη, τὴν ὁποίαν ὁ περισσότερος κόσμος θεωρεῖ ὡς τὸ κυρίως Τριώδιον καὶ τὴν ὀνομάζει μὲ τὸ ὄνομα «Ἀποκρῆς», διαρκεῖ τεσσαρὰς Κυριακάς.

Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. Κατ' αὐτὴν διὰ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καὶ τῶν σχετικῶν ὕμνων, τονίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ταπεινοφροσύνης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ περικοσμή τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ Χριστιανοῦ. Ἡ εὐσέβεια δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὀρισμένων τύπων θρησκευτικῶν ἢ καὶ ἀκόμῃ μερικῶν καλῶν πράξεων· ἡ εὐσέβεια συνίσταται

τὰ ὁποῖα τείνουν νὰ τὸν ἐξαφανίσουν καὶ νὰ τὸν ἀφομοιώσουν ἔχει ἀνάγκη πνευματικῆς διατηρήσεως. Ἡ πνευματικὴ αὕτη διατήρησις θὰ εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἰδιορρυθμίας. Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχη, ἄνευ συμβιβασμοῦ, ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὕτη ἰδιορρυθμία καὶ θὰ χρησιμοποιεῖται ὡς ἐκφραστικὸν ὄργανον ἢ ἐλληνικὴ γλῶσσα, τότε ἀσφαλῶς ὁ ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιβίωσῃ.

Ἀλλὰ διὰ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὑψηλὸν καὶ τραχύ, δὲν εἶναι κατάλληλος ὁ Σεβασμιώτατος Μελίτης Ἰάκωβος!

Πολὺ φοβούμεθα, ὅτι θὰ ἴδωμεν ἐν Ἀμερικῇ ὁ πό τις εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, νὰ συλλειτουργοῦν προτεστᾶται καὶ Ὁρθόδοξοι Κληρικοὶ καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς μεταβαλλομένην εἰς φιланθρωπικὸν Ἰδρυμα, ἀποχρωματιζόμενον παντὸς Ὁρθόδοξου χαρακτῆρος.

Καὶ τότε τὴν κατάστασιν δὲν θὰ διασώσουν οὔτε μερικὰ ἀποτυπομένα κηρύγματα, οὔτε ἀκαδημαϊκὰ δημοσιεύματα, διότι θὰ λείπῃ ἡ πνοή, τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἠγέτην.

Λυπηρὰ ἡ κατάστασις!

Ἰδοὺ μία εὐκαιρία νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγωνιώδη ἀνησυχίαν, ὥστε νὰ συγκληθῇ μία πανορθόδοτος Σύνοδος, διὰ νὰ συναγάγῃ τὰ ἐσκορπισμένα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πάσης φύσεως ἐνότητα τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδοξίας.

Ἐλπίζομεν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι νὰ ποιοῦν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

εἰς τὴν βαθυτέραν καὶ εἰλικρινῇ κατανόησιν τῆς ἀμαρτωλότητος μας, ἡ ὁποία μόνον μὲ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ ἐξαλείφεται. Ἐπὶ πλέον καταδικάζεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φαρισαίου ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ ὑποκρισία.

Ἀκολουθεῖ ἡ *Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου*. Ὁ Χριστιανὸς διδάσκεται διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιβάλλοντος τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, τὴν δύναμιν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς μετανοίας.

Ἐνοχος καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ μὲ τὴν νομικὴν σημασίαν τῆς λέξεως ὁ ἄσωτος εἰς «ἐαυτὸν ἔλθων», ἀποτολμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν περιφρονηθέντα Πατέρα καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην. Ὁ Πατὴρ ἐξ ἀγάπης καὶ μόνον ὄχι μόνον δέχεται τὸν ἐπανελθόντα ἄσωτον, ἀλλὰ ἀποκαθιστᾷ αὐτὸν εἰς τὴν υἱοθεσίαν.

Ἡ ὑπέροχος αὕτη παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιχαρίτως διεκόσμησε ὁ Κύριος καὶ τόσον πιστῶς διετήρησε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἐκφράζει ὅλον τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας.

Αἱ δύο αὗται Κυριακαὶ συντρίβουν τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀντίληψιν περὶ δικαιοσύνης ἐξ ἔργων καὶ ἐξαιρούν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὡς σωτηρίου δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐφελκύνει μόνον ἡ συντρίβουσα ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια.

Ἡ *τρίτη Κυριακὴ τῶν Ἀποκρῶν* τὸ σκηνικόν της τὸ ἔχει εἰς ἄλλην περιοχὴν, ὅπου ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Θείας Δικαιοσύνης ἔχει πλέον τὸν λόγον. Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι ὁ χώρος τῆς ἐνεργείας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔστειλε τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν «ὄχι ἵνα κρίνῃ» ἀλλ' «ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Ὅσοι ὅμως δὲν ἐκμεταλλεῖσθαι τὴν προσφορὰν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ καὶ παραμένουν ἀνάληγτοι καὶ σκληροί, παραμένουν αἰχμάλωτοι τῆς ἀμαρτίας, τότε πλέον θὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀδέκαστον Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, μεθ' ἣν «πορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς Ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς κόλασιν αἰώνιον».

Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὕτην συγκλονίζει τὸν Χριστιανὸν ἡ ὑπόμνησις τῆς ταχυτάτης παρόδου τῆς ζωῆς καὶ τῆς Κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τετάρτη *Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς* μᾶς φέρει εἰς τὴν μνήμην τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀμαρτωλότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μᾶς τοποθετεῖ, πρὸς σιγμὴν, εἰς τὸ ἅγιον καὶ πανευτυχὲς περιβάλλον τοῦ Παραδείσου, ὅπου οἱ πρωτόπλαστοι, φθόνῳ τοῦ Διαβόλου, καὶ ἐξ ἐγωϊσμοῦ κινούμενοι ἀπεστάτησαν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγένοντο οὕτω οἱ πρόξενοι τῆς ἀμαρτίας.

Εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, μὲ τὸ κατανυκτικὸν μέγα προκείμενον, οἱ χριστιανοὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους συγχωρούμενοι ἀμοιβαίως καὶ ἀναμένουν ἡρέμως καὶ σοβαρῶς τὴν ἐρχομένην καθαρὰν Δευτέραν, διὰ νὰ ἀποδοῦν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὥραιον καὶ ὑψηλὸν ἀγῶνα τῆς πνευματικῆς περισυλλ-

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

Ἀπόσπασμα Λόγων

(Ἀπὸ τὸ ἄρτι κυκλοφορήσαν βιβλίον «Χρυσόπηγὴ»)

Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου

«Ποῖος εἶσαι σύ, ὅπου κρίνεις ξένους δούλους; Ἀλλὰ καὶ τίνες ἐμεῖς. Πολλὰς φορές, πλεμένοι εἰς χίλιες ἀμαρτίες... κρίνομεν ἄλλους φανερά; Ἀλλῶ πασαένα ἀπὸ τ' ἐμᾶς. Καὶ πρῶτον ἐμὲ ἐγκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς συνειδήσεώς μου, ἔξω νὰ εἰμεστάνε τόσα φαρισαῖοι, ὅτι νὰ μὴ γνωρίζομεστανε, πῶς εἴμεσταν φαρισαῖοι. Πόσον πάλιν ἤθελα, πόσον ἐπεθύμουν νὰ παρακίνησεν ὁ τελώνης ἐμᾶς νὰ πράξωμεν τὰ ὅμοια τῆς καλῆς του ἐπιστροφῆς εἰς ὅσον ἔχομεν καιρὸν εὐπρόσδεκτον, εἰς ὅσον ἀναμένει ὁ δίκαιος κριτὴς, πριχὺ νὰ κλείσει ἡ θύρα. Ἀλλὰ θωρῶ, ἀλλὰ βλέπω, ἀκούω καὶ νὰ εἴμεσταν φαρισαῖοι, ἤγουν χωρὶς νὰ ἔχωμεν καὶ τίποτας ἀρετῆς.

Καὶ δὲν ἀκοῦμεν καὶ δὲν φοβούμεσταν ἐκείνην φρικτὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπου λέγει ἀτὸς του: «ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, μάχεται ἀτὸς του τοὺς ὑπερηφάνους καὶ πολεμεῖ.

Ἄκουε, πόλις, μὲ τίναν μάχεσαι, ὅταν ὑπερηφανεύεσαι. Καὶ μὲ ὅλον τοῦτο, νὰ ὑπερηφανεύεσαι, φαρισαῖζε, ἐτζί νὰ μὴν ὑπερηφανεύουσαι καὶ νὰ μὴ ἐφαρισιάζεις. Μὲ ὅλον ὅπου δὲν ἔχομεν τὸ τόσον ἐκείνον καλὸν τοῦ Φαρισαίου, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἔχομεν, δὲν ζηλοῦμεν, δὲν ὀρεγόμεσθε. δὲν μιμούμεθα τὴν καλὴν ἐπιστροφήν τοῦ Τελώνου, μὴ ὅλον ὅπου ἔχομεν πολλῶν τελωνῶν πολλὰ τελωνίσματα.

Ἀνθρώπε, μέτρησε καλὰ τί νὰ μιμηθῇς... Ἄν μιμηθῇς τὴν ἔπαρσιν, τὴν ἀλαζονείαν, τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ διαβόλου, ἐκείνη καὶ τὸν διόβολον ἐκρέμνισε, μετὰ κείνη ἐξετραχηλίσθη ὁ Ἀδάμ, διὰ τ' ἐκείνην καταδικάζεται καὶ σήμερον ὁ Φαρισαῖος... Καὶ αὕτῃ ἡ τοῦ Θεοῦ Βασιλεία μὲ κόσμον μικροῦ σινάπεως παρεικάζεται, διὰ νὰ μᾶς παιδεύσει, πῶς ὡς μικρὰ νομὲν τοῦ λόγου μας, τότε ἀξιωνομεστανε τοῦ ὕψους ἐκείνου. Καὶ φανερώνει σου τοῦτο ὁ Σωτὴρ, ὅταν σοῦ λέγει, πῶς ἂν δὲν γένεις ὡς μικρὸν παιδίον, δὲν ἔχεις νάχεις τὴν κληρονομίαν ἐκείνης τῆς αἰωνίου Βασιλείας.

«Ἔχομεν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐκείνων, τὴν παραλλαγὴν καὶ τὴν ταρσὴν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἔχουσι κάποια σημεῖα ἴδια τοῦ καιροῦ ἐκείνου,

λογῆς, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας.

Τοιοιουτρόπως θὰ πρέπει νὰ διέλθουν τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου οἱ Χριστιανοί.

Ἡ κραιπάλη, τὸ ὄργιον, ἡ μέθη, ἡ διαφθορά, ἡ κτηνώδης ἀκολασία δὲν πρέπει νὰ εὑρουν ἑαδὰς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ.

ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θεὸν νὰ παράρθουσιν, καὶ θέλουσιν ἔχειν πολλὴν ἀπανθρωπίαν καὶ ἀκαταστασίαν περισσὴν, καθὼς σήμερον θεωροῦμεν, πῶς ἔχομεν «ἔσσονται γάρ, λέγει, οἱ ἄνθρωποι φιλαυτοὶ, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι».

Θέλουσιν ἀγαπᾶν τὰ ξεφαντώματα τὰ κοσμικὰ καὶ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς. Παρὰ τοῦ Θεοῦ θέλουσιν ἔχει «μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι», ἀπ' ἔξω θέλουσιν φαίνεται εὐσεβεῖς, καὶ μὲ τὰ ἔργα θέλουσιν φαίνεται εὐσεβεῖς, καὶ μὲ τὰ ἔργα θέλουσιν εἶσται: ἀρνητάδες τῆς εὐσεβείας, διότι, ὅχι ὁ λόγος καὶ τὰ σχήματα, μᾶς κάμνουσιν εὐσεβεῖς, ἀλλὰ τὰ ἔργα. Ἀκούεις ποταποὶ ἄνθρωποι θέλουσιν εἶσται τὸν καιρὸν ἐκείνον; Καὶ πάλιν λέγει ἡ θεία Γραφή, πῶς θέλουσιν εἶσται οἱ ἄνθρωποι «ἐμπαίκεται, πορευόμενοι κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας».

Ἐγὼ λογιᾶζω, ἄνδρες ἀδελφοί, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τοῦτο σημάδι τῶν καιρῶν ἐκείνων τῆς συντελείας, τὴν ἡμέραν εἶσται ἡ συντελεῖα τῆς οἰκουμένης, διότι καὶ σήμερον εἴμεσταν ἐτζί, ὡς ἀκούεις, Ποῖος ἀπ' ἐμᾶς εἰς ὅ,τι βαλθεῖ νὰ κάμει, σκοπᾶ, ἂν εἶναι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ; Δὲν θεωροῦμεν, πῶς ἀγωνίζομεσταν, διότι τὸ θέλομεν, ὅχι διότι τὸ ὀρίξει ὁ Θεός. Δὲν εἶναι ὁ νόμος «φῶς τοῖς τριβόις ἡμῶν».

Κατὰ τὸν Προφήτην, ἀμὴ πασαένας κάμνει εὐθὺς ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, ὅ,τι τοῦ φαίνεται αὐτοῦ. Ἀλλὰ περὶ μὲν οὖν τῶν ιδιωμάτων τῶν καιρῶν ἐκείνων, τόσον ἔχομεν νὰ εἰποῦμεν καὶ σφαλίζομεν τὸ πρῶτον μέρος».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμιλὶν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἐβιβλιοδετήθησαν καὶ πωλοῦνται εἰς τόμους, μὲ καλλιτεχνικώτατον ἐξώφυλλον, τὰ τεύχη τοῦ περὶ δικοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΙΑΤΑ»

Τιμὴ Α' τόμου δραχμαὶ 15
» Α' καὶ Β' » 30

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Οἱ μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

ΝΙΚΗΤΑΣ ΔΙΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Τὴν Δευτέραν 10(23)2)1959 ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Καθηγητὴς—Ἱεροκλῆς Νικήτας Διακογιάννης, κατόπιν μακρὰς ἀσθενείας. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὰ δωδεκάνησα καὶ εἰργάσθη μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ζήλου εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ὡς ἱεροκλῆς. Τὸν διέκρινεν εὐσέβεια βαθεῖα, τὴν ὁποίαν μετέδωσε καὶ εἰς τὰ δύο παιδιὰ του. Κατὰ τὴν ἀσθένειαν του ἐπέδειξε ὑπομονήν. ἤγαπᾶτο ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλοι σχεδὸν παρήλασαν ἐκ τῆς κλίνης του, ὅτε ἦτο ἀσθενής.

Τὴν Κηδεῖαν ἐπέλεσαν οἱ Ἀρχιμανδρίται Αὐξέντιος Πάστρας, Στέφανος Τσίκουρας καὶ ὁ ἱερεὺς Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τοῦ διακόνου Σπυρίδωνος Ἑρμογέτους. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησε, κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, ἀντιπρόσωπος αὐτῆς.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν του καὶ νὰ ἀναπαύσῃ, ἐν χώρᾳ ζώντων τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Δ.Σ. τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» συνελθὼν ἐκτάκτως ἐν τοῖς γραφείοις αὐτοῦ (Κάνιγγος 32) πληροφορηθὲν τὸ ἀδόκητον ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ ἱεροκλῆος Νικήτας Διακογιάννη καὶ ἀκούσαν τοῦ ἀντιπροέδρου αὐτοῦ, Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Κιοῦση

ΨΗΦΙΖΕΙ

α) Λόγω τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσέφερεν ὁ μεταστὰς εἰς τὸν τομέα τοῦ διδακτικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. νὰ καταβληθῶσιν 1000 δραχ. δι' ἐξῆς κηδεῖας.

β) Ὅσα ἐκ τῶν μελῶν του δύνανται νὰ παρακολουθήσωσιν τὴν κηδεῖαν.

γ) Νὰ ἐκφρασθῶσιν τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.

δ) Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν εἰς τὸ ὄργανον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10(23)2)1959.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Ἀκάκιος Κιοῦσης Ἀρχιμ. Αὐξέντιος Πάστρας

Ὁ Ταμίας Ἱερομ. Γρηγόριος Παπαβλάχος

Τὰ μέλη : Ἀρχιμ. Στέφανος Τσίκουρας, Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης, Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης, Σταύρος Καραμήτσος, Παναγιώτης Βρεττάκος, Γεώργιος Πεσματζόγλου, Διονύσιος Μπατιστάτος.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ

Τὴν 31ην Ἰανουαρίου (π. ἡ.) μετέστη εἰς αἰώνιους μονὰς ἡ εὐσεβεστάτη ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ, μετονομασθεῖσα εἰς Ἀνναν Μοναχὴν. Ἐπρόκειτο περὶ ἐναρέτου καὶ πιστῆς γυναίκος, ἀπὸ τὰς ἀνηκούσας εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων μητέρων. Τέκνον τῆς εἶναι ὁ ἀγαπητὸς εἰς ὅλους καὶ καλλίφωνος ἱεροψάλτης Ἰωάννης.

Ἡ κηδεῖα ἐγένετο ἀπὸ τὸν Ἀγ. Νικόλαον Χαΐδαρίου, ὑπὸ τῶν ἀρχιμ. Νικοδήμου, Παντελεήμονος καὶ Ἀντωνίου.

Ὁ Κύριος ἅς ἀναπαύσῃ πλησίον του τὴν ψυχὴν τῆς ἐναρέτου γυναίκος.

Ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου ἡ ἀγωνίστρια ἀδελφὴ Ἀναστασία Εὐαγγέλ. Πατάκη ἐκ Σαλμίνος. Ἡ τοιαύτη πλήρης χριστιανικοῦ πλῆμους καὶ ἡγωνίσθη μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ κηδεῖα τῆς τελεσθεῖσα ὀρθοδόξως ὑπὸ τῶν ἱερῶν μας Ἀρχιμ. Μερκουρίου Καλοσκάμη καὶ Ἱερομον. Ἰωάν. Μανιδάκη, συνεκέντρωσε ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ Παρρητήματός μας, γύρω ἀπὸ τὸν τάφον τῆς ἐκλιπούσης ὡς

νὰ ἤθελον διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ διαδηλώσουν τὴν ἐμμόνην των εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὁ Κύριος ἅς τὴν ἀναπαύσῃ.

— Ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ἡ Φραντζέσκα Κουτσοθανάση. Τὴν κηδεῖαν τῆς τὴν ἔψαλαν οἱ ἀρχιμανδρίται Παντελεήμων Τσαλούπης καὶ Στέφανος Τσίκουρας. Πλήθος κόσμου παρηκολούθησε τὴν κηδεῖαν. Τὰ δὲ τέκνα τῆς μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ ἐτίμησαν τὴν Μητέρα τους. Εὐχόμεθα αἰώνια τῆς ἡ μνήμη.

— Ἀπέθανεν καὶ ἐκηδεύθη ἐν Σάμῳ ἡ ἀγωνίστρια Αἰκατερίνη Δ. Ἀρβανίτη. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀναπαύσῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς ἐπιζῆντες συγγενεῖς.

Ἀπίστευτον !

Ἐκ μιᾶς ἡμερησίας Ἀθηναϊκῆς ἡμερησίδος πληροφορούμεθα, ὅτι δεσπόζουσα πολιτικὴ προσωπικότης τῆς πατρίδος μας ἔχει διὰ τὰ παιδιὰ του, τὰ ἑλληνόπουλα, ἀγγλίδας οἰκοδιδασκάλισαν, διαφρονομένην μάλιστα διὰ τὸν μισελληνισμόν της ! Κριτήριον πατριωτισμοῦ !

Τὶ νὰ εἰπώμεν ; Ὅταν ἡ ξενομανία κατευθύνῃ τὰς σκέψεις τῶν ἰθύνοντων, τί παραδειγμα νὰ λάβῃ ὁ λαὸς διὰ νὰ σεβασθῇ τὴν θρησκείαν του καὶ τὰς παραδόσεις του ;

«Ὁρθόδοξα Σαλπίσματα»

Χαιρετίζομεν τὸν νέον τίτλον ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ, τὸ μέχρι τοῦδε κυκλοφοροῦν περιοδικὸν νέων «ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΙΛΑΤΑ». Ἦτο ἐπιτυχὴς ἡ μετονομασία, χαρακτηρίζουσα ἐκδοτικὸν ὄργανον γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος. Εὐχόμεθα νὰ καταστή ἡγεμὼν τῶν θρησκευτικῶν ἐκδόσεων καὶ συγχαίρομεν τὸν... ἀνάδοχον τοῦ ὀνόματος !

Ὁ ἐπωνυμιασμὸς

Μερικοὶ ἀναγνώσται ἔχουν τὴν περίεργον τάσιν νὰ ἐπωνυμιάζουσιν μερικά ἄρθρα καὶ τὰ θεωροῦν ὡς προσωπικὰ τὰ ἐλατήρια τῆς συντάξεώς των. Τὸ τοιοῦτον εἶναι σφάλμα. Τὰ γενικὰ ἄρθρα ἄρθρα δὲν ἀφοροῦν πρόσωπα, ἀλλὰ κρίνουν καταστάσεις.

Ἡ ἀνάγκη ψυχραιμίας

Ἀπογοήτευσιν προκαλοῦν αἱ ἀψιθυμίαι καὶ συγκρούσεις τῶν βουλευτῶν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Δυστυχῶς, ὡς φαίνεται, εἶναι φυλετικὸν γνώρισμα ἡ ἐκρηκτικότης τῶν χαρακτηρῶν. Πόσον ὁμως βλάπτει ; Πόσα κέρδη θὰ προήρχοντο ἀπὸ τὴν ψυχραιμίαν καὶ ἡρεμὸν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων ;

Ἀποκατάστασις Ἐκκλησιαστικῶν

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεκοινώθη, ὅτι ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος Στάμου ἐπιδείξας σεβασμὸν καὶ πειθαρχίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, Ἐπιτροπὴν ἀπεκατεστάθη παρ' αὐτῆς. Λειτουργῶν ἤδη ὡς κανονικὸς ἐφημέριος παρὰ τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Τριάδος Μπάλλας Ἀττικῆς

Ἡγνάτιος Πενταράκης

Ὁ ἄλλοτε ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ ἡμετέρου ἐν Κορίνθου Παραρτήματος, ἐνεργῶν δι' ἴδιον ὄφελος καὶ χωρὶς νὰ συντρέχουν λόγοι ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, ἀπεχώρησε ἐξ ἡμῶν καὶ προσεχώρησε εἰς τὴν Κοινότητα. Ἡ πράξις του αὐτὴ συνιστᾷ ἀταξίαν, ἀναξίαν ἐνὸς κληρικοῦ. Ἄς ἔχει ὑπ' ὄψιν του, ὅτι «φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος»